

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

1838.

ΑΡΙΘ. 5

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ΟΙ ΖΗΛΑΝΔΟΙ.

Τῆς Νέας Ζηλανδίας οἱ κάτοικοι γενικῶς εἶναι μεγαλόσωμοι καὶ εὐτραφεῖς· ἀπὸ τοῦς ἰσχυροῦς καὶ περιφερεῖς μυῶνάς των δὲν λείπει οὔτε ἡ εὐρωστία, οὔτε ἡ εὐστροφία. Κρατοῦν τὸν αὐχένα τετωμένον, τοὺς ὤμους συνεσταλμένους, καὶ τὴ βᾶδισμά των ἤθελε βέβαια εἶσθαι ὑπερήφανον, ἂν δὲν ἐσυνείθιζον γὰ διπλοποδίζωσιν εἰς τὰς καλύδας των θέσεις, ἥτις ἐξαλείφει τὰς χάριτας τοῦ ἀναστήματος.

Ο χαρακτήρ τῶν ἀνθρώπων τούτων εἶναι ἐναργής, καὶ καθὼς εἰς τὰ μέρη μας ἀναγνωρίζεται ἡ φυσιογνωμία τῶν Ἰουδαίων, τοιοῦτοτρόπως εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ Ζηλανδοῦ. Οἱ πλειότεροι καλύπτουν σῆμα δὲν ὅλον το πρόσωπόν των μὲ χαράγματα σύμμετρα, τόσον ὠραίως καὶ λεπτῶς σχεδιασμένα, ὥστε εἶναι ἄξια θαυμάσιου. Ὡς προνόμια δὲ πολεμικῆς ἀξίας, οἱ τὰ στίγματα ταῦτα φέροντες λογίζονται ἐνδοξοί· διὰ τοῦτο οἱ παρήλικες μόνου ἔχουσι τὸν ἐντελῆ στιγματισμὸν, ἐνῶ οἱ νέοι μολίς φέρουσι ὀλίγα τινὰ χαράγματα ἀπὸ τὴν μύτην εἰς τὴν σιαγόνα. 1] Οἱ πολεμικοὶ ἔχουσι τὴν κόμην ἀνασυρμένην εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς διὰ τὸ σίματος καὶ ἡ εὐχρησ αὐτῆ τριχοστασία συνεχῶς εἶναι κεκοσμημένη μὲ τινὰ πτερὰ θαλασσίων πτηνῶν. Ἀγαθοῦν δὲ νὰ στολιζῶνται μὲ ἐνώτια καὶ περιδέραια κτεσκευασμένα συνήθως ἀπὸ μικρὰ ἀνθρώπινα κόκκαλα, ἢ ὀδόντια, τρόπαια αἰμιβόρου νίκης.

1] Καὶ μήπως δὲν βλέπομεν καθημερινῶς καὶ εἰς τὰ μέρη μας τοὺς Ἀρμενίους, τοὺς Ὀθωμανοὺς, καὶ μάλιστα τὰ πρῶτα ἑλληνικά μας φέροντα, ὑπὸ τοῦς ἀνασυρμένους χιτῶνάς των, εἰς τοὺς β. χιτῶνας ἢ τὰς κνήμας των, ὡς ὑπεδείγμα ἢ γενναϊότητος των, τὴν ἀκριον στιγματισμὸν τούτων, διὰ τοῦ ὁποίου σχεδιάζουσι τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, καὶ ἄλλα τῆς φαντασίας σχήματα;

Τῶν ἰθαγενῶν τούτων ἡ ἐπιδερμὶς εἶναι μαλ' ἀγγουροῦ, καὶ ἢ μὲ τὴν ὁποίαν ἀλείφονται ὡχρα τοῦς δίδει χροῦμά τι κοκκινωπὸν ὄχι ἀνοστον. Τὴν αὐτὴν βαφὴν δίδουν καὶ εἰς τὰ φορέματά των, τὸ ὕφασμα τῶν ὁποίων κατασκευάζεται ἀπὸ μεταξωδῆς τι λινάσιον, ἀφθονον προῖον τῆς γῆς ἐκείνης, καὶ φαινονται ἀληθῶς ἀριστουργήματα πῆς τέχνης καὶ τῆς ὑπομονῆς εἰς τὸν ὅστις στοχασθῆ μετ' ὁποίαν ἀπλότητα τὰ ὑφάμινον οἱ αὐτόχθονες. Ἀναλόγως τῶν ἀνδρῶν, αἱ γυναῖκες εἶναι μικροῦ ἀναστήματος· τὰ μαῦρα καὶ ζωηρὰ ὀφθαλμιά των καὶ τὰ λεπτὰ καὶ φυσικῶς λήγοντα εἰς βοστρύχους μαλλία των, κατασταίνουσι τὴν φυσιογνωμίαν των ἀρετὰ θελατικῆν.

Οἱ Ζηλανδοὶ τρέφονται μετ' ὀψάρια καὶ ρίζας, χωρὶς νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν σάρκα τῶν ἐχθρῶν των, ὅσους φονεύουσιν εἰς τὸν πόλεμον, διότι ταύτην δὲν ἔχουν ἐκτικὴν τροφήν. Ὡς πρὸς τὴν πολεμικὴν εἶναι τῶν ἐνδοξοὶ, καὶ γενικῶς τρέφουσι τὸν ἔρωτα τῆς μάχης καὶ κλοπῆς· τὰ ἄσματά των, οἱ χοροὶ των, τὰ παίγνια των, ὅλα πνέουσιν τὴν οἴψαν τοῦ πολέμου. Πρὶν τὰ φλαϊνὸπλοια τοῦς δωρήσωσι πυροβόλα ὄπλα, οἱ Ζηλανδοὶ ἐπολέμου μετ' ἡν ἰσχυρὸν καὶ μετ' ἰσχυρὸν, εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ ὁποίου προσήρμοζον λίθον, παρ' αὐτῶν καλούμενον πατοῦ-πατοῦ· ἀλλὰ τὰ πυροβόλα τὴν σήμερον εὐρίσκονται εἰς ὅλων τὰς χεῖρας, καὶ ἡ φονικὴ αὕτη μηχανὴ μετέλλαξε τὴν τύχην τῶν μαχῶν, εἰς τὰς ὁποίας πρότερον τροπικιοῦχος ἀνεφαίνετο ὁ ἰσχυρότερος κατὰ τὴν σωματικὴν δύναμιν.

Ἐταιρεία τις τῶν διαμαρτυρομένων ἀπέστειλε καὶ εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν ἀποστολικήν, οἷτις, ἐλθόντες εἰς τὸ κράτος τοῦ Χογγί, ἀδιαλλάκτου ἐχθροῦ ἄλλου τινὸς ἡγεμόνος, τοῦ Πομαρέ, καὶ συμφωνήσαντες μετ' αὐτοῦ, ἠγόρασαν γῆν διὰ νὰ σπεύρωσι δι' ἑαυτοὺς, πληρῶσαντές τιν εἰς πελέκεις καὶ λίσγους. Ὅτε δὲ κατέστρωσαν ἤδη τὸ συμφωνητικὸν τῆς πωλήσεως, ὁ Χογγίς ἠθέλησε νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφὴν του, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἐσχεδίασεν ἐπὶ τοῦ χαρτίου τὸν στιγματισμὸν, ὅστις ἐστόλιζε τὸ πρόσωπόν του.

Ὅσον περὶ θρησκείας οἱ ἄθλιοι ἄγριοι οὔτοι ζοῦν εἰς λαβύρινθον δαισιδαιμονιῶν, αἵτινες τοῦς προτρέπουσι πολλὰκις εἰς τὸν ὄλεθρον τῆς ἰδίας ζωῆς των.

Οἱ Ζηλανδοὶ, ἐχθροὶ ἀδυσώπητοι, σπανίως φεῖδονται τὸν ἠττηθέντα· τούτου μάρτυρας ἔχομεν πολλῶν εὐρωπαϊκῶν πλοίων δυστήνους ναύτας. Ἐνίοτε μολοντοῦτο ἐφάνησαν μεταξὺ τῶν βαρβάρων τούτων καὶ εὐαισθησίας παραδείγματα. Τὸ 1816, πλοῖόν τι κυριευθὲν παρεδόθη εἰς τὰς φλόγας· οἱ ναῦται οὐκ ἐθυσιάσθησαν· εἰς μόνος ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἰωάννης Ρουδερφόρδος, χρεωστῆ τὴν ζωὴν του· εἰς τινὰ ἀρχιστράτηγον. Ὁ πολεμιστὴς οὗτος, θελχθεὶς ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴν νεότητά του, τὸν ὑπερασπίσθη σταθερῶς, τὸν ἐστιγματίσει, καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς γάμον τὰς δύο θυγατέρας του. Δέκα χρόνοι παρήλθον, δέκα χρόνοι! καὶ ὁ Ἄγγλος δὲν εὔρε τινὰ τρόπον φυγῆς· ἀλλ' ὅτε κατὰ τὸ 1826, ἀμερικανόν τι πλοῖον φθάσαν ἐκεῖ παρέπλεε τὴν παραλίαν, καὶ οἱ ἀπάνθρωποι σύντροφοὶ του τὸν ἐστειλαν νὰ τὸ καταστήσῃ λάφυρόν των, ὡς τοῦς ὑπέσχετο, ὁ Ρουδερφόρδος δὲν ῥηγῆσε ν' ἀναψείλῃ εἰς τοῦς ναύτας ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐπικινδυνωδεστάτην ἐκείνην ἀκτὴν, καὶ γρηγορὰ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἀρετὸν καιρὸν ἦτον ἀντικείμενον τῆς δημοσίου περιεργείας.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

ἘΠΙΣΤΟΛὴ Ζ΄.

ἌΘΗΝΑ.

Ἐξήπνησεν ὁ Ζεὺς μίαν ταχυνὴν, καὶ ἀπὸ σφοδροτάτην κεφαλαλίαν πάσχω, ἐπρόσταξε τὸν Ἡραϊστον νὰ διχοτομήσῃ τὴν κάραν του μετ' ὁ κοπτερόν του πέλεκυν. . . ἀπὸ τὸ χειμωνικόν του ἐξήλθεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐφωπλισμένη ὡς ἀστακὸς καὶ κειρτῶσα.

Ἄμα γεννηθεῖσα ἡ Ἀθηνᾶ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν εὐνοίαν τῆς τὰς ὀφθαλμίας τέχνης. Ἐφεῦρε τὴν γραφὴν, τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὰ κεντήματα· πρὸ πάντων ὅμως ἡ θεὰ ἐπέδωκεν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ταπήτων, καὶ ὑπερέβη ὅλους τοῦς συντεχνίτας τῆς. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ ἀπὸ θυμῶν γυναικῶν, μάλιστα δὲ θεᾶς! Ἐπειδὴ ἡ δυστυχὴς Ἀράχνη, ὡς ἐπιδεξία συντεχνίτις, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶναι κατωτέρα τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ θεὰ ἤρπασε τὴν κερκίδα, ἐκτύπησε τὴν ἀντίζηλόν τῆς εἰς τὰ δάκτυλα μετ' αὐτὴν, καὶ παρευθὺς τὴν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ζωῦφιον.

ἀράργη. Ἡ ἐπιδειξιότης διατηρήθη καὶ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν.

Ὁ δὴ δῶναμι νὰ σὲ βεβαιώσω· ἡ Ἀθηναῖα ἦτο καὶ μουσικωτάτη· ἔπαιζεν ἐπ' ἀληθείας τὸν αὐλὸν ἀξίολογα· ἐπειδὴ ὅμως τὸ ὄργανον τοῦτο ἀσχημίζε τὸ στόμα καὶ ἐκούραζε τὸ στήθος της, ἐβιάσθη νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τινὰ πηγὴν, ὅθεν ἐξαντλοῦσα ἐδρόσιζε τὰ ἐντόσθιά της.

Πόσον μακρὰν τὰ ἦδη μας ἀπὸ τὰ τῶν ἀρχαίων!

Οἱ τότε εἶχον πάντοτε ἰς τὰς φλέβας αἷμα ζέον·

Περὶ τρυφῆς δὲν ἔτρεφον παραμικρὰν ἰδέαν·

Πλὴν τὴν κεντητήταμον εἰς ἐποχὴν ὠραίαν!

Φέρ' εἰπεῖν, τότε ἡ θεὰ τῆς τέχνης καὶ σοφίας,

Ἐνὸς πρὸς διατήρησιν τῆς στυγερῆς ὑγείας

Ἀπὸ τοῦ νῆμα ἔπινεν ὕδατος ζωογόνου,

Αἰ τωρινὰί κυρίαί μας γάλα βοφοῦν τῆς ὄνου. 1)

Ἔννοεῖται, ὅτι ἡ Ἀθηναῖα δὲν ὠμοιάζε παντελῶς τὰς κυρίας

τῆς ἐποχῆς μας. Ἐφόρει περικεφαλαίαν . . . ἐκράτει λόγχην;

1) Εἰς τὴν Εὐρώπῃ γίνεται μεγάλη χρῆσις τοῦ γάλακτος τῆς ὄνου, τὸ δὲ ποῖον συσταίνουσι οἱ ἰατροὶ εἰς τοὺς πάσχοντας ἀπὸ στηθικῆς καὶ ἀδυναμικῆς πάθης. Ἰδοὺ πῶς εἰσῆλθον πρώτῃν φορὰν εἰς τὴν Γαλλίαν: Ἀφοῦ μετὰ πολυχρόνιον πόλεμον ὁ Φραγκίσκος Ἀ' ἠλίθηνε καὶ τὰ ἰατρικὰ δὲν τὸν ὠφελοῦσαν, ἤκουσεν ὅτι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εὕρισκετο Ἰουδαῖός τις περὶ ἄρμος ἰατροῦν τὰς τοιαύτας ἀσθενείας. Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ἐγράψεν εἰς τὸν ἐν Τουρκίᾳ πρέσβην του νὰ πέμψῃ εἰς Παρίσιον τὸν Ἰσραηλίτην ἰατρὸν μὲ ὀποιανδήποτε δαπάνην. Φθάσας δὲ οὗτος ἐκεῖ δὲν ἐδιώρισεν εἰμὴ τὸ γάλα τῆς ὄνου. Τὸ γλυκὺ τοῦτο ἰατρικὸν ὠφέλησε, καὶ τάχιστα ἐκοινοποιήθη.

ἔφερον εἰς τὰ στήθη θώρακα . . . καὶ ἐκάλυπτε τὸν βραχιονά της μὲ τὴν αἰγίδα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης.

Τὶ ἤπον ἡ Μεδούσα; γυνὴ ὠραία· ἡ ὠραιότερα τῶν τριῶν Γοργόνων, αἵτινες ἐβασίλευσαν εἰς τὰς Γοργάδας νήσους. Ὁ Ποσειδῶν τὴν ἀγάπησε, καὶ ὁ ἀπάνθρωπος, ἀφοῦ μὲ ὄλας τὰς προσπάθειάς του δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν θέλξῃ, τὴν παρεβίασε, καὶ ποῦ; μέσα εἰς τὸν κοιλὸν τῆς Ἀθηναῖς! Ἐμπλεος τότε ὀργῆς ἡ θεὰ μετέβαλε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης εἰς ὄφεις, δωρήσασά τιν ὡσαύτως καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ νὰ μεταβάλλῃ εἰς λίθους ὅσους ἀπλῶς τὴν ἔβλεπον. Ἐπομένως ἐζωγράφησεν ἐπὶ τῆς αἰγίδος της καὶ τὴν κεφαλὴν της.

Ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας της ἡ Ἀθηναῖα ἔφερον ἀλέκτορα καὶ σιμά της ζωογραφίζουσαν πάντοτε μίαν γλαυκὰ, διότι εἰς τὸ πτηνὸν τοῦτο μετεμόρφωσε τὴν Νυκτιμήνην, ὅταν αὐτὴ ἠσέλγησε μὲ Νυκτέα τὸν πατέρα της, βασίλειά τῆς Λιθιοπίας.

Ἀπὸ τὰ συμβάντα τῆς Νυκτιμήνης καὶ Μεδούσης συμπεραίνει καθεὶς, ὅτι ἡ Ἀθηναῖα ἦτο σεμνοτάτη. Ἐχομεν καὶ ἄλλο τοιοῦτον παράδειγμα· τὸν μάντιν Τειρεσίαν, τὸν ὁποῖον ἐτύφλωσε, διότι τὴν ἴδεν ὅταν ἐλούετο εἰς τὴν πηγὴν Ἰπποκρίνην μὲ Χαρικλῶ τὴν εὐνοϊκὴν της καὶ μητέρα τοῦ Τειρεσίου.

Ἄν διὰ νὰ γένο θύμα εἰς τὰ ἀπειρά σου κάλλη,
Ἰουλίᾳ μου ὠραία καὶ αὐτὸ ἔχανα τὸ φῶς μου,
Ναί· δὲν ἤθελα σὲ βλέπει, πλὴν παραμυθία ἄλλα
Μ' ἦτο τὸ νὰ ἐνθυμῶμαι ὅτι αἱ εἶδα ποτ' ἐμπρός μου.

Ἀναντιρρήτως λοιπὸν ἡ Ἀθηναῖα ἔμεινε πάντοτε παρθένος· ἔπειτα πάλιν ποῖος τὰ ἐξεύρει. . . ; Γνωρίζω πλὴν ὅτι αὐτὴ, καθὼς καὶ ἡ Ἑστία, ἦτον ἔφορος τῆς παρθενίας.

Αἱ ἔφορταί της ἐτελεσιουργοῦντο ἀπὸ παρθένους γυμνασμένας βέβαια εἰς τὴν πολεμικὴν, αἵτινες διαμοιραζόμεναι εἰς τάγματα ἐφαπλίζοντο μὲ πέτρας καὶ ξύλα· ὅτε δ' ἐδίδετο τὸ σημεῖον, ἐφόρμα τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἄλλου σώματος. Ἐκεῖνη ἦτις ἐθανατόνετο πρώτη ἐθεωρεῖτο ὡς ψευδὴς παρθένος, ἔρμαιον τῆς ἀτιμίας· τὸ πτωμά της ἐρίπτετο εἰς τὰ ὕδατα, ἐνθ' ὀριαμβευτικῶς ὠδηγεῖτο ἐκεῖνη ἦτις, χωρὶς ποσῶς νὰ καταβληθῇ, ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν μάχην μὲ περισσοτέρας πληγῶν. Λαμπρὰ λοιπὸν κατὰ τὰ θέλητρα εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἦτον ἡ περισσοτέρας, οὐλλὰς πληγῶν φέρουσα.

Αἱ ἰορταὶ αὐταὶ ἐτελοῦντο εἰς τὴν Λιθύαν, ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς Τριτοῦνιου Βάλτου· ὅταν δὲ ἡ Ἀθηναῖα ἔδωκεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν τ' ὄνομα τῆς, μετεκομίσθησαν ἐκεῖ. Τοῦτο δὲν καλοῦρεσκεν εἰς τὸν Ποσειδῶνα· μεγάλη λογοτριβὴ ἔγινε καὶ δὲν κατέπαυσε παρά μὲ τὰς συμφωνίας ταύτας· ἔφορος τῆς νεοσυστάτου ταύτης πόλεως, εἶπον, θέλει γένειν ὅσα ἐφευρῆ πρὸς ὄφελος τῶν κατοίκων ἐπιφελέστερόν τι πράγμα. Ἰπάγει καλά. Ὁ Ποσειδῶν ἐφευρε τὸν ἵππον, ἡ Ἀθηναῖα τὴν ἔλαιάν· τὸ δένδρον ἐπροτιμήθη· ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἤθελα δώσει τὴν λευκὴν ψῆφον, ἂν ἐλοῦσα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, διότι εἰμαι φίλος τῆς εἰρήνης.

Εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπῆρχε ναός τῆς. Ἐκεῖ ἐλατρεῦετο ὑπὸ τ' ὄνομα Παλλὰς, ὡς ἔφορος τῶν πολέμων. Οἱ Τρῶες ἐφύλαττον ὡς κειμήλιον τὸ ἀγαθὴ τῆς ὀνομαζόμενον Παλλάδιον. Τὸ εἰδῶλιον τοῦτο ἦτο κατεσκευασμένον ἀπὸ κόκκαλα τοῦ Πέλοπος, παλαιοῦ βασιλέως τῆς Πελοποννήσου. Ἐγγίζοντες ἐλατῆριόν τι ἔβαλλον εἰς κίνησιν τὰς χεῖρας καὶ πόδας του, καὶ τοῦτο ἐνέπνευε βαθύ σέβας εἰς τὰς καλὰς Τρωάδας γυναῖκας· πλὴν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες τὸ θεώρουν ὡς πράγμα πολύτιμον, ὄργανον τῆς εὐδαιμονίας καὶ ἀσφαλείας τῆς πατρίδος των. Ὅταν ἡ Τρωὰς ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τοῦ Διομήδους, εἰσελθόντες δι' ὑπογείου δρόμου εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον, ἐκλεψαν τὸ Παλλάδιον, καὶ μετὰ τινα καιρὸν παρεδόθη ἡ πόλις.

Σὲ κρατῶ μίαν καλὴν εἰδήσιν, τὴν ὁποίαν μὲ ἐνθύμιωσεν ἡ ὑπόθεσις τοῦ Παλλάδιου.

Σὲ πολιορκεῖ, φημιζῶν, ὁ υἱὸς τῆς τῶν κυθῆρων.
Μὲ τοὺς ὀπαδοὺς του ὄλους· εἶναι τὴν ἀρκέτος χρόνος.

Ἡ πολιορκία αὐτῆ τοῦ Ἰλίου εἶναι χεῖρον·
Τὸ ἰσθὸν τῆς ἐξαργάται, ὄλοι λέγουσιν ἑμοφώνως,

Ἄπ' αὐτῆν σου τὴν καρδίαν.

Πρὶν τοῦ νὰ ὑπόχωρήσῃς,

Χρεῖα νὰ τὴν ἀσφαλίσῃς,

Καὶ μὲ τοῦτο νὰ μακρόνῃς πάλιν τὴν πολιορκίαν,
Ἐπειδὴ, ὡς φανεροῦν τῆς ἰσχύος σου οἱ δρόμοι,
Δὲν κατέλασεν ὁ ἔβας τὸ παλλάδιον ἀκόμη.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ.

[Συνέχεια.]

Τάφοι.— Τὰ ἐπικηδεῖα τῶν ἀρχαίων μνημεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ σώζονται μέχρι τῆς σήμερον, ἔχουν διάφορα σχήματα. Τινὰ μὲν εἶναι ἀπλοῦστα κατεσκευασμένα, ὡς τὰ τῶν Γαλατῶν· ἄλλα δὲ εἶναι κεκοσμημένα ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν τεχνῶν, ὡς τὰ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἄλλα, τελευταῖον, εἶναι ἀριστουργήματα γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς, ὡς τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, καὶ αἱ τὰς ὁποίας φέρουν ἐπιγραφαὶ εἶναι ὡσεπιτοπλεῖστον πρωτότυπα φραστικῆς ἀκριβείας, καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν ὠραιοτέρων αἰσθημάτων.

Εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον, αἱ πυραμίδες ἦσαν τάφοι τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἐπιστῆμων ὑποκειμένων τῆς οἰκογενείας των καὶ τῆς ἐπικρατείας· εἰς δὲ τὴν Κάτω Αἴγυπτον, εὐρυχωρότατα κοιλώματα εἰς τὰ βουνα τῆς Θηβαίδος ἐχρησίμευον ὡς τάφοι των, οἵτινες ἐστολιζόντο μεγαλοπρεπέστατα. Δηροῦντο εἰς διαφόρους καμάρας καὶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν, ὅπου ἐτίθετο ὁ νεκροκράββατος, ὅστις συνήθως κατεσκευάζετο ἀπὸ μαύρον ποικιλόχρουν, ἀπὸ μέλαιναν λίθον ἢ ἀπὸ ἀλάβαστρον. Ἡ στέγη καὶ ὄλοι οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐσκευασμένοι ἀπὸ χρωματισμένας γλυφᾶς καὶ ἱερογλυφικᾶς ἐπιγραφᾶς, εἰς τὰς ὁποίας ἐπανελαμβάνετο συχνάκις τ' ὄνομα τοῦ ἐκεῖ ἐνταφισμένου βασιλέως, ἀπὸ τὰς ἐπικηδεῖους τελετὰς καὶ ἀπὸ ἀστρονομικᾶ καὶ ἀστρολογικᾶ ἀντικείμενα. Τοιοῦτοι τάφοι ἦσαν τεσσαράκοντα ἐπτὰ, κατὰ τοὺς ἀρχαίους. Ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἐσώζοντο μόνον δέκα ἐπτὰ, καὶ τινες ἐκ τούτων ἀνεσκάφησαν εἰς τοὺς χρόνους Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου.

Οἱ τάφοι τῶν ἰδιωτῶν ἐσκάπτοντο ἐπίσης εἰς τὰ ὄρη, διὰ τὴν ἔλλειψιν τόπου πρὸς οἰκοδομὴν κοιμητηρίων. Ὅλοι δὲ οἱ νεκροὶ ἐταριχεύοντο 1) ἢ δι' ἄλατος καὶ βαλσάμου, ἢ διὰ μόνου ἄλατος ἢ νίτρου, κατὰ τὴν χρηματικὴν των κατὰ

1) Φαίνεται ὅτι ἡ τὴν ὁποῖαν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτια εἶχον συνήθειαν νὰ ταριχεύωσι τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα ἀπέδρασε τὴν κοινὴν ὑγιάν. Διότι τοιοῦτοτρόπως ἐπρωλάμβανον τὴν σήψιν τῶν σωματικῶν ὀλῶν, αἵτινες ἐπρωξέοντο λοιμικῆς καὶ κολλητικῆς νόσου. Εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι ἡ πικρὸς ἀντιεφάνη εἰς Αἴγυπτον, ἀφοῦ ἐπαυσε ἡ συνήθεια αὐτή.

στασι, καὶ ἐστολίζοντο ἀναλόγως. Ὁ νεκροκράββατός των κατεσκευάζετο ἀπὸ συκομορένῃ ἢ κέδρον, ἢ καὶ ἀπὸ παλιν γάστρη· ἦτο δὲ μονοκόμματος, καὶ ἐσωθεκαὶ ἐξωθεὶ ἐξωγραφημένος, καθὼς καὶ τὸ σκέπασμά του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεγλύφετο χρωματισμένον ἢ χρυσομένον τὸ πρόσωπον τοῦ ἐμπεριεχομένου νεκροῦ, συνωθευμένον ἀπὸ πλεγμένον γένειον, ἐκ τοῦ ὁποίου διεκρίνετο ὁ ἀνὴρ ἀπὸ τῆν γυναῖκα. Διάφορα πράγματα ἐπροσφέροντο καὶ ἀφιερώνοντο εἰς τὸν τάφον τοῦ νεκροῦ, καὶ ἐθέτοντο πλησίον τοῦ νεκροκράββατου του, ὡς τ' ἀντίτυπα τῶν ἐργαλείων τῆς τέχνης του, τέσσαρα ἀγγεῖα μᾶλλον ἢ ἦττον πολυτίμα, εἰς τὰ ὅποια ἐθέτοντο ταριχευμένα τὰ σπλάγγνα του, καὶ διάφορα εἰδώλια ζῦλινα ἢ λίθινα, ἐκ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται πολλὰ τὴν σήμερον εἰς τοὺς τάφους.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐθάπτοντο ἐντὸς τῶν τευχῶν τῶν πόλεων μόνον οἱ θεμελιωταὶ των καὶ ἥρωες, οἱ δὲ ἐπίλοιποι ἐξω. Ἄλλ' εἰς τὴν Σπάρτην, νόμος τις τοῦ Λυκούργου ἐσυγχώρει νὰ θάπτονται οἱ νεκροὶ περὶ τῶν ναῶν καὶ εἰς τὴν πόλιν. Οἱ ἀρχαιότεροι τάφοι τῶν Ἑλλήνων συνίσταντο εἰς τεχνητὰ λαφύδια, καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Τρωάδος εἰσέτι σωζόμενοι καὶ ἀπὸ τὸν ἀθάνατον Ὀμηρον ὑμολογηθέντες· ἀνεγείρετο δὲ ὕστερον ἐπ' αὐτῶν καὶ στήλη κολοβωμένη, περικυκλωμένη ἀπὸ δένδρα καὶ φέρουσα ἐπιγραφὴν, ἣτις περιεῖχε τ' ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους τοῦ ἐνταφιασμένου. Ἐπομένως προσετέθη καὶ ἡ πολυτέλεια εἰς τὰ μνημεῖα ταῦτα καὶ οἱ ἐντελεῖς καλλωπισμοὶ τῆς γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς. Τοιαῦτα μάλιστα ἦσαν τὰ δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου ταμείου πρὸς τιμὴν τῶν λαμπρῶν πολιτῶν ἀνεγειρόμενα. Οἱ χριστιανικοὶ τάφοι διακρίνονται ἐκ τοῦ συνωθευόντος τοὺς καλλωπισμοὺς των ἐνός σταυροῦ ἢ πλεωστέρων, ἀπὸ τὸ γράμμα Χ σημαῖνον τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑποκάτω ἐνός σταυροῦ ἐνίοτε ἐγκεχαράγμενον, μὲ τὰ γράμματα Α καὶ Ω ὑπαινισσόμενα τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐσυνείθιζον νὰ καίωσι τοὺς νεκροὺς, καὶ νὰ βάλλωσι τὴν σποδὸν των εἰς στάμνον, τὴν ὁποίαν ἐθέτον μέσα εἰς τὸν τάφον. Αἱ στάμνοι αὗται ἦσαν διαφόρων σχημάτων, ὑλῶν καὶ διαστάσεων, καὶ ἔφερον ἐνί τε ἐπιγραφὰς ἐξηγουσὰς τὴν χρῆσιν των· εὐρέθησαν δὲ παρὰ

πολλοὶ μέχρι τοῦδε καὶ μετεκομισθήσαν εἰς τὴν Εὐρώπην, πρὸς καλλωπισμὸν τῶν Μουσείων της.

Οἱ Γαλάται, διὰ τὸ ὅποιον εἶχον δόγμα περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς της εἰς τὸ παρ' αὐτῆς προεψυχωθὲν σῶμα, ἐτίμων τοὺς νεκροὺς φροντίζοντες νὰ τοὺς θάπτωσι εἰς τάφους μεγαλοπρεπῶς κατεσκευασμένους καὶ τοικιλοτρόπως καλλωπισμένους, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ σώζονται μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὰς κεντρικὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Αἱ λεγόμεναι γαλατικαὶ μούμαι ἦτο τὰ σώματα ἐξηραμμένα, τὰ ὅποια εἶχον εὐρεθῆν κατὰ τὸν πικρὸν θάνατον καὶ ἀνὰ δὲν εἶναι διόλου βαλσαμωμένα ὡς αἱ τῶν Αἰγυπτίων φαίνεται δὲ ὅτι ἡ διατήρησις των προῆλθεν ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ ἐκεῖ χύματος μᾶλλον παρὰ ἀπὸ τὴν διὰ βαλσαμίου ταριχεύειαν, τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζονται εἰμὴ δύο μόνον παραδείγματα.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐτίμων τοὺς νεκροὺς των, ἐγείροντες πρὸς μνημὴν των, ἐκτὸς τοῦ συνήθους τάφου, καὶ ἄλλα κεντάφια εἰς διαφόρους τόπους, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ἐπικηδεῖον τελετὴν. Οἱ ἐπιστημότεροι Ῥωμαῖκοὶ τάφοι συνίσταντο εἰς πύργους πολυστέγους· οἱ δὲ λοιποὶ, εἰς ἀτλήν λιθινῶν, σχήματος τετραγώνου, μᾶλλον ἢ ἦττον καλλωπισμένην, καὶ φέρουσαν εἰς τὴν κυριωτέραν της πρόσοψιν λατινικὴν ἐπιγραφὴν δεικνύουσαν τ' ὄνομα, τὸν βαθμὸν καὶ τὴν γενεάν τοῦ νεκροῦ. Ὅταν δὲ αὐτὸς ἐνεκλείετο εἰς σαρκοφάγον, ἡ ἐπιγραφὴ ἐνεγρασσέτο ἐπὶ τοῦ σκεπάσματός του. Οἰκογενειακοὶ δὲ τάφοι ἦσαν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὁ οἰκοδεσπότης ἐκοδόμει διὰ τὸν ἑαυτὸν του, τὰ τέκνα του, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ἀπλευθεροὺς του. Ἀφοῦ ἐκέετο τὸ σῶμα τοῦ ἀποθανόντος ἐβάλλετο ἢ τέφρα του εἰς στάμνον ἢ εἰς μαρμαρίνον κιβώτιον μὲ ἐπιγραφὴν ἐνίοτε καὶ σύμβολα ἢ ἀνάγλυφα ἀνάλογα. Ἐὰν δέ τις ἀπέθνησκεν εἰς τὸν πόλεμον ἢ ἐπνίγετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπομένως δὲν ἀπελάμβανε τὰς τιμὰς τοῦ ἐνταφιασμοῦ, τὸν ἀνήγειρον ἐν κεντάφιον ἐκτελοῦντες τὰς παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένας ἐπικηδεῖους τελετὰς, καὶ τὸ ἐκαλλώπιζον καθὼς τοὺς τάφους καὶ σαρκοφάγους.

[ἀκολουθεῖ.]

Περὶ τῆς ἀηδόνος θέλομεν ἐμιλήσει σήμερον εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν μας, περὶ τοῦ μικροῦ τούτου αἰδοῦ τοῦν δασῶν. Τὴν ὥραν τοῦ θέρους ἄς ἐνθυμηθῶμεν τὴν ἀνοιξίαν, καὶ ἄς τέρψωμεν τὴν φαντασίαν μας ἀναπολοῦντες τὰς τερπνὰς ἐαρινὰς στιγμὰς ὅτε, ὑπὸ σύσκιον δασίδιον τὴν αὐγὴν καθήμενοι, ὁμοῦ μὲ τοῦ ὕδατος τὸν μουρμουρισμὸν ἠκούσαμεν συνηνωμένα τὰ μελαγχολικὰ καὶ φαιδρὰ ἄσματά του. Καὶ ὁμῶς τίς ποτε ἠκούσεν ἀηδόνος φωνὴν καὶ δὲν ἐπροσπάθησε νὰ τὴν ἴδῃ διακόπτων στιγμηδὸν τὰς μελιφύτους μελωδίας τῆς; Ἐξάιφνης τὸ ἀκομφὸν πτέρωμα τοῦ μουσικοῦ τούτου καὶ ἡ ἀπλότης τῆς ἐνδυμασίας του προξενοῦν εἰς τὸ περίεργον ὄμμα μεγαλητέραν ἐκπληξίαν. Τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος πολλοὶ ἀσυλλόγιστοι τὸν κρίνουν ἐξωτερικῶς, πλὴν ποῦ νὰ ἤξευραν ὅτι συνεχῶς ὑπὸ δυσγενῆ ἰματισμὸν βράζουν τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα. . . . ! Ἀλλ' ἔστω.

Ἐπεθύμουν νὰ μάθω, τί σημαίνουν αἱ ὀμιλίαι τῆς ἀηδόνος; αἱ ἀκατάπαυστοι αὐταὶ νυκτεριναὶ [καὶ ἡμεριναὶ] συνδιαλέξεις τῆς; Ἡ ἀηδὼν ψάλλει καὶ εἰς τὸ κλωβίον, ὅπου ἀπὸ ἀσπλάγγους ἐραστὰς τῆς φωνῆς τῆς πολλάκις φυλακόμεται· οἱ σκληροκάρδοι οὗτοι τὴν ὑστεροῦν ὡς καὶ τῶν ὀμμάτων, διὰ νὰ μὴ διακόπτεται ἡ φωνὴ τῆς ὅτε εἰς ἀντικείμενον τι προσηλθόντων 1). εἰς τὴν φυσικὴν κα-

1) Ὡς οὔτε βῆμα ἠδινάμεθα νὰ κάμωμεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ὀφειλίας καὶ τέρψης, ἀν' ἐστερούσαμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ἀπὸ τεμάχια τοιαῦτα ὡς τὸ τοῦ πασιγνώστου Κ. Α. Σούτσου θελατικώτατον ποίημα περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Τὸ ἐξαναγνωσάμεν πολλάκι· μὲ τὴν αὐτὴν ὁμῶς πάντοτε ἡδονήν.

Τὸ τυφλωμένο καὶ εἰς κλουβὶ κλεισμένον Ἀηδόν.

Στὸ κλουβὶ φυλακωμένο, ἀηδὼν μου, θρηνηεῖς
 Καὶ τὴν μουσικὴν φωνὴν σου ἄργισες νὰ λησμονῆς;
 --- Ἀνεξάρτητο στὰ δάση κελαδοῦσα μίαν φορὰ,
 Κ' εὐφραῖνα τὴν φύσιν ἔβην πρὶν μὲ κῆρυγον τὰ φτερά.
 Τώρα ὁμῶς σκλαβωμένο,
 Κλαίω, κλαίω τὸ καῦμένο.

τάστασιν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, τὸ ἄβρην ἀποτείνεται εἰς τὸ ὑπὸ τὴν εὐώδη καὶ ἀνθηρὰν φωλεάν του καθήμενον θῆλυ.

Ἐποῦ πολλοὶ τῶν διερμηνευτῶν τῆς διαλέκτου τῶν πτηνῶν καὶ ζῶων ἠρεύνησαν τὴν τῆς ἀηδόνος, ἀλλὰ ματαίως.

Λέγουσιν, ὅτι ἡ ἀηδὼν ζῆτει τὰς μοναξίας, ἀλλὰ τὰ πτηνὸν τοῦτ' ἀπαντᾶται εἰς ἄλλη ἐρημία οὔτε εἰς ὄρη ἄγρια καὶ ἀδενδρα. Εἰς τὰ μέρη μας πολλὰ συχνὰ τὸ ἔαρ τὴν ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τὰ μικρὰ καὶ χλοερὰ δασίδια. Τὸ πτηνὸν τοῦτο δὲν ὁδοιπορεῖ οὐδὲ μιμεῖται παντελῶς τὰ ὁμοίωμά του καὶ ὁμοιότροφα, τὰ ὁποῖα περιοδικῶς ἐρχονται ἀπὸ μακρυνὰ κλίματα. Εἰς τὴν Γαλλίαν τινὲς πόλεις γνωρίζουν ἐξ ἀκοῆς μόνον τὴν ἀηδὼνα.

Παρατηρητὴς τις ἐξῆξεν, ὅτι σφαῖρα, ἐὰν ἐπληροῦτο ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς ἀηδόνος, δὲν ἤθελεν ἔχει διάμετρον μικροτέραν ἀπὸ ἓν τρίτον λεύγης, ἐν καιρῷ γαλήνης. Πολ-

Ἐβλεπα, πρὶν μὲ τυφλώσων, τὴν κοιλίαν, τὸ βουνὸ
 Καὶ τὸ πράσινο λιβάδι καὶ τὸν ἄσπρον οὐρανὸν,
 Καὶ κοντὰ στὴν κρῦα βρῦσι καὶ στὴν τριανταφυλλίαν
 Γλυκὸς ζέφυρος κουνούσε τὴν εὐώδη μου φωνίαν
 Τώρα ὁμῶς τυφλωμένο,
 Κλαίω, κλαίω τὸ καῦμένο.

Ὅταν ἴδα πῶς παγαῖνον στὸ κλουβὶ νὰ κλειθῶ,
 Πρόβλεπα πῶς καὶ τὸ φῶς μου ἐμελλὰ νὰ στερηθῶ.
 --- καλὰ πρόβλεπες· οἱ σκλάβοι πιρκελοῦν στὰ σκοτεινὰ,
 Καὶ μαζῆ μὲ τὴν δουλείαν καὶ τὸ σκότος ἀρχινᾶ.
 Σκλαβωμένο, τυφλωμένο,
 Ἀναστενάζει καῦμένο.

--- Ἄν δὲν ψάλλω καὶ τὴν λύπην κρατῶ μέσα μου κρυφῶν,
 Μὲ θυμὸν ὁ τύραννός μου μὲ στερεῖ καὶ τὴν τρεφῶν.
 Τὶ νὰ κάμω κ' ἐγώ; Ψάλλω, κατ' ἐμὲ τ' ἀναφιλιτὸ
 Τῆς ἡμέρας ἀγοράζω τὸ πικρὸν μου φαγητὸ.
 Σκλαβωμένο, τυφλωμένο,
 κλαίω, κλαίω τὸ καῦμένο.

--- Ὅμοιος μ' ἐσένα ἦτο κ' ἐνὰς Ψάλτης παλαιός 1)
 Ἀηδὼν τοῦ Ἐλικῶνος, τῆς ποιήσεως Θεός.
 Πλὴν τυφλὸς καὶ πένθης ἕως τὴν ἐσχάτην του πνοήν,
 Μὲ τ' ἀρμονικὰ του μέλη κερδίει τὰ πρὸς ζωὴν,
 Καὶ πτωχὸς καὶ τυφλωμένος
 Ἐκαλάθει ὁ καῦμένος.

1) Ὁ Ὀμηρος.

Ἀφοῦ μὲ βαθεῖαν προσοχὴν ἤκουσε τὴν λόγον τοῦτον ὁ Βραχμάν, ἀπεκρίθη Ἐπ' ἀληθείας παρατηρῶ, ὅτι καὶ ὁ πλείων ἀγίος λαὸς ἔχει τὸ καλὸν γνωμικὸν τοῦ τὸ αἶσθημα τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν πενιχροτέραν καρδίαν. Πούποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ λησμονήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν οὐράνιον του καταγωγὴν.

Μετὰ τὸ εἰς Βουχάραν φθάσιμόν του, ὁ Ναραβωνῆς ἦτον ἀμφίβολος ὁποῖαν διεύθυνσιν νὰ λάβῃ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ κέντρον τῆς Εὐρώπης διὰ τῆς Ρωσίας ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ συνάγῃ τὴν σοφίαν τῆς Ανατολῆς πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὰς Ἀρκτικές χώρας· ὁ σοφὸς Γερμανὸς τὸν εἶπε: "Νὰ λάβῃς τὰς ὁδοὺς τῆς σοφίας· αὕτη ἐκομίσθη πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Ανατολήν· αὕτη, καὶ ὅπισθεν τοσούτων ἡλικιῶν, λάμπει εἰς τὰ μέρη σας ὡς ὁ ἥλιος, ὅστις ἀνατέλλων ἤδη ἀπὸ τὸν ὄριον ζοντα μέλλει νὰ διατρέξῃ ὅλον τὸν οὐρανόν. Ἡ Ανατολή παρομοιάζει γέροντα πατριάρχην, ὅστις, διηγουμένος τὰς εἰσαγωγικὰς διδασκαλίας του εἰς τὴν Εὐρώπην, τὴν λέγει μὲ διάλεκτον ἔζογον, ὅτι, τελειοποιούσα καλῆτερον τὰ ὄσα ἐγίνοντο εἰς τὸν καιρὸν του, μέλλει ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπειρίαν. Πρὶν λοιπὸν ἐρωτήσῃς τὰ τέκνα, ἀκούσον τοὺς πατέρας. Ἡ πρώτη φωνὴ ἡ ἀνακαλέσασα τοὺς λαοὺς εἰς τὸν πολιτισμὸν ἐξῆλθε, καθὼς καὶ σὺ τώρα, ἀπὸ τὴν Ἰνδιάν· ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Περσία τὴν ἤκουσαν· ἡ Ἑλλάς τὴν ὑπεδέχθη καὶ ἡ Ρώμη τὴν διεσκόρπισεν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Τώρα ἡμεῖς τὴν ἐπαναλαμβάνομεν εἰς τὸν Νέον Κόσμον, διότι, καθὼς καὶ ἡ παλαιὰ σας παροιμία τὸ λέγει,

Τὴν ἐπιστήμην τῶν πατέρων τὰ τέκνα πρέπει νὰ κληρονομήσωσιν.

Ὡς τόσον, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ, δὲν σ' ἐσυμβούλευα νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Ρωσίαν, διότι ὅσον περὶ τοῦ τύπου τοῦτου ἐρώτησον ἐμὲ, ὅστις ἐκατοίκησα ἐκεῖ πολλοὺς χρόνους. Ἡ ἀνατροφή τῶν Ρώσων εἶναι ζύμη συντεθειμένη ἀπὸ τὰ δεσποτικά ἤθη τῆς Ανατολῆς καὶ ἀπὸ τὰ πλέον ἐξευγενισμένα τῆς Εὐρώπης· τὸ ἔθνος τοῦτο ἀκόμη δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκολουθήσῃ τὴν φορὰν, ἣτις θέλει ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον του. Πέτρος ὁ Α', πνεῦμα πολιτικόν, τὸ ἐφάνέρωσε τὴν τύχην τῆν· ἀλλ' ἐπειδὴ καθυπετάσασε ποτὲ εἰς τοὺς Ταρτάρους, διετήρησε μέρος τι ἀπὸ τὰ σκληρὰ ἔθη τῶν καταπορηθέντων.

Λί μετὰ τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης διενεκεῖς σχέσεις τοῦ, τὸ ἐστόλισαν μὲ τὴν εὐγένειαν, χάριν καὶ πολιτικῶν ἐκτίσε μεγαλοπρεπῆ παλάτια, διετήρησεν ὅμως πάντοτε τὴν ἀφ' ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη κατακρινόμενην αἰχμαλωσίαν. Μαλλοντοῦτο μία βασίλισσα ἐξῆλειψεν ἀπὸ τὸν κώδικά της τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἡ Ρωσία, ἡ τόσον μιμουμένη τοὺς ἄλλους λαοὺς, προσφέρει παράδειγμα ἀξιόμιμητον. Κατὰ δυστυχίαν βάρβαρός τις ποινὴ, τὸ κροῦτ, διεγείρει ἀκόμη τὴν φρίκην τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἡ Εὐρώπη στενάζει βλέπουσα τὸν μέγαν τοῦτον λαὸν μαστιζόμενον τοιουτοτρόπως ὅχι δι' ἄλλο ἐγκλημα, παρὰ διότι ἐπικαλεῖται τὴν ἰερωτέραν ἰδιοκτησίαν ἐνὸς ἔθνους, τὴν ἐλευθερίαν του!

Λάβε ἐν τοσούτῳ γνωμικὰ τινὰ ἄξια νὰ καταγραφῶσιν εἰς τὴν βίβλον σου:

Ὅσα ἐβρέξαν ὁ Θεὸς, θέλει φροντίσει καὶ νὰ τὰ στεγνώσῃ.

Σιωπῇ, σύνεσις· σύνεσις, ἐπιστήμη.

Ἰπυδύονται κατὰ τὰ φορέματά του τὸν ἄνθρωπον, τὴν ἀποχαιρετῶσιν ἔμωσ κατὰ τὸ ἐπίτιον εἰδείξαι πνεῦμα.

καλὸς χειροφειλέτης λέγεται ὁ εἰς τὴν διορίαν του πληρόνων.

Ὀλίγον καιρὸν ζῆ τις με ζένην ἄξια.

Ἐνας μωρὸς ῥίπτει πέτραν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκατὸν φρόνιμοι δὲν δύνανται νὰ τὴν ἀποσύρωσιν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

Περὶ τῶν οὐρανίων γαιρομένων.

ἘΚΠΑΛΑΙ οἱ ἄνθρωποι προσηλώθησαν εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀστέρων· ἀλλ' ἐνόσθη εἰς τὴν ἀπλήν μόνην τοῦ ὀφθαλμοῦ ὄρασιν ἐπεριωρίζοντο, μικραὶ καὶ βραδείαι ἦσαν αἱ πρόοδοί των εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην· ἀτελεστάτη λοιπὸν ἦτο μέχρι τῆς ἐφευρέσεως τῶν ὀπτικῶν ἐργαλείων, οἷα τὰ μακροσκοπία, τηλεσκοπία κλπ. Ἀφοῦ ὅμως ἡ φυσικὴ ἐπρόσθεσε τὴν συμβοήθειάν της, καὶ τὰ μεγάλα πνεύματα τῶν Κεπλέρων καὶ Νευτόνων τὴν ἐπλούτισαν μὲ τὰς λαμπρὰς ἀνακαλύψεις των, ἡ ἀστρονομία ἀνυψώθη εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ἀκροεστέρων καὶ ἐντελεστέρων ἐπιστημῶν. Ἀρκετὴ θέλ' εἶσθαι μικροτάτη σύνοψις μας νὰ παραστήσῃ τὴν μεγαλειότητα καὶ ἐξοχότητα τῆς ἐπιστήμης ταύτης.

Ότε, ωραίαν τινά νύκτα, παρατηρούμεν τὸ πλῆθος τούτο τῶν λαμπρῶν στιγμῶν, αἰτίαις ἀκτινοβολοῦν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μας, διὰ τῶν τηλεσκοπίων δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τοὺς πλανήτας ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀστέρας. Οἱ πλανῆται εἶναι ἕνδεκα συμπεριλαμβανομένης τῆς γῆς· κελούονται δέ: Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Γῆ, Ἄρης, Ἥρα, Δημήτηρ, Ἑστία, Παλλὰς, Ζεὺς, Κρόνος, Οὐρανός· καὶ ἐνταῦθα φαίνονται σημειωμένοι κατὰ τὴν τῆξιν τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου ἀποστάσεώς τῶν. Ὁ Ἑρμῆς εἶναι ὁ πλησιέστερος εἰς τὸν ἀστέρα τούτον· ἀπέχει δὲ ἀπ' αὐτοῦ μόνον 13 ἑκατομμύρια λεύγας περίπου· ὁ Οὐρανός, ὅστις ἀφ' ὅλους τοὺς πλανήτας εἶναι ὁ πλέον μακροχρυσμένος ἀπὸ τὸν ἡλίον, κείται 660 ἑκατομμύρια λεύγας μακρὰν τοῦ.

Ὁ Κρόνος εἶναι ὁ ἀξιολογώτερος τῶν ἀναφερθέντων. Ὁ πλανήτης οὗτος περικυκλοῦται ἀπὸ δακτυλίδιον εὐκόλως θεωρούμενον διὰ μικροσκοπίου τινός, ὅτε μᾶς παρουσιάζει τὴν παρὰ τοῦ ἡλίου φωτισομένην φάσιν του· τὸ δακτυλίδιον τούτο εἶναι σῶμα σκιερὸν, κυκλοειδές, ἐλαφρὸν καὶ πλατὺ 15χιλ. λεύγας περίπου, δηλαδή ἴσον μὲ μίαν ἀκτίνα τῆς γῆς 1), ἀλλὰ δὲν ἐγγίζει ποσῶς τὸ σῶμα τοῦ Κρόνου. Ἡ σφαῖρα τοῦ ἀστέρος τούτου εἶναι 984 φορές μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν τῆς γῆς· ἀπέχει δὲ τοῦ ἡλίου 328 ἑκατομμύρια λεύγας, ἢ 9 καὶ $\frac{1}{2}$ φορές πλειότερον ἀφ' ὅσον ἀπέχει ἐκ τοῦ ἀστέρος τούτου ἡ γῆ. Τριάκοντα χρόνοι περνῶν ἕως ὅτου νὰ κάμῃ ὁ Κρόνος τὴν περίξ τοῦ ἡλίου ὁδοπορίαν του, τουτέστιν εἰς χρόνος τοῦ Κρόνου εἶναι τριάκοντα φορές μακρότερος ἀπὸ ἕνα χρόνον τῆς γῆς· καὶ, ἂν εἰμῆθα τοῦ ἀστέρος ἐκείνου κἀντικαι, ἠθέλαμεν παρατηρεῖ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου 81 φορές καὶ $\frac{1}{2}$ μικρότερον ἀφ' ὅσον τὸν βλέπομεν ἐδῶθεν ἄρα καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ καύσις του φαίνονται ὡσαύτως ἐκεῖ 81 φορές καὶ ἔν τεταρτον ἀσθενέστερα.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πλανήτας ἔχουν δορυφόρους ἢ σεληνάς, στρεφομένας περὶ αὐτοὺς· ἡ γῆ ἕνα μόνον δορυφόρον ἔχει, ὁ Κρόνος ἑπτὰ, ὁ Ζεὺς τέσσαρα, καὶ ὁ Οὐρανός ἑξ.

Εἰς ἀποστήματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πλησιάζοντα

1) Ἀκτὶς λέγεται, γραμμὴ φεύγουσα ἀπὸ τὸ κέντρο κύκλου πινός εἰς τὴν περιφέρειαν.

ἡμᾶς, ὁ οὐρανός προσφέρει εἰς τὰ βλέμματά μας τὸ μεγαλοπρεπές θέαμα τῶν κομητῶν.

Οἱ κομηταὶ κινοῦνται περίξ τοῦ ἡλίου κατὰ τινὰ περίοδον· διαβαίνουν πολὺ σιμὰ τοῦ ἀστέρος τούτου, καὶ ἐπομένως πάλιν ἀπομακρύνονται. Ὅταν ὁ κομητῆς ἦναι μακρὸν τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει ποσῶς οὐρανὸν ἀλλ' ἅμα ἀπέχει 31 ἑκατομμύρια λεύγας, ἡ καύσις ἀρχίζει νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἀτιμὸς τὴν ὕλην, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ κομητῆς συγκροτεῖται· τότε ἀφανίζεται ἡ οὐρά, ἢ τις αὐξάνει βαθμηδὸν καθὼς αὐτὸς πλησιάζει τὴν ἀκατάβηστον πυρὰν. Ὀλίγον μετὰ τὴν περιήλειον, ἦτοι ἀκμὴν τῆς πλησιέστερας πορείας του πρὸς τὸν ἡλίον, ἡ οὐρά του εἶναι τὴν μεγαλητέραν τῆς ἑκτασίν. Μετὰ τινὰ καιρὸν, καθὼς ἀπομακρύνεται ὁ κομητῆς, ἀρχίζει νὰ σμικρύνεται ἡ οὐρά του· τάχιστα δὲν φαίνεται παρὰ ὡς νέφος, καὶ τέλος παύει τοῦ νὰ ἦναι ὄρατη, ὕστερον ἀπὸ ἐμφάνισιν τοιῶν μηνῶν περίπου.

Εὐκόλως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν τὴν ὁποίαν οἱ κομηταὶ ὑποφέρουν ὑπερβολικὴν καύσιν ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα· ὁ παρατηρηθεὶς κατὰ τὸ 1680 ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἡλίον 240 χιλιάδας λεύγας· ἡ καύσις τὴν ὁποίαν ἐδέχθη, ἦτον 28 χιλιάδας φορές μεγαλητέρα πρὸ ὅσον ὁ ἀστὴρ οὗτος προσφέρει εἰς τὴν γῆν, δηλαδή ἐπυροακτώδη 2 χιλιάδας φορές περισιότερον ἀφ' ὅσον εἶναι διαλελυμένος αἰθήρ.

Οἱ κομηταὶ εἶναι μικρότατα σώματα· διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ὀλίγον φαίνεται ἡ οὐρά των· ἀλλ' ὁ σχηματίζων αὐτὴν ἀτιμὸς εἶναι εἰς τὸ ἄκρον λεπτότατος, καὶ ἡ μόνη ὑπερβολικὴ πύκνωσις του τὸν καθιστᾷ ὄρατον· καὶ αὐταὶ οἱ κομηταὶ τόσον παραδόξως ὄλης εἶναι ὅταν ὁ τοῦ 1814 διέβη ἔν προσθεν τῶν ἀστέρων, διεκρίνοντο οὗτοι καὶ ὀπίσθεν τοῦ κομητοῦ.

Ἀφ' ὅσους κομητᾶ ἐγνώρισθησαν, ὁ τοῦ 1472 ἐπλησίασε περισσότερο τὴν γῆν, ἦτις ἀπέχει μόνον 600 χιλιάδας λεύγας, γοῶς νὰ πάθῃ τὸ παραικτικὸν κινῆν. Ὁ κομητῆς τοῦ 1770, ὅστις ἀκατὴν κατέβη ἢ τὸ πλῆθος σιμὰ τῆς γῆς, ὡσαύτως οὐδεμίαν παραχλὴν δὲν ἐπὶ ἐξήσεν εἰς τὸ σύστημα μας. Μετὰ τῶν κομητῶν ὅσα ἐφάνησαν, πολλοὶ ἐπὶ θῆσαν ἄξιόσημοι· διὰ τὴν θαυμάριαν λάμψιν των. Εἰς τῶν περιεργὸν ἔρωσι εἶναι ὁ τοῦ 1744. Οὗτος εἶχαν ἑξ οὐρα· εἰς σχῆμα ῥιπιδίου τῶν γονακίων.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ.

Η Ίωνία, ο Μέλις και ο Όμηρος. — συνέχεια.

ΕΙΣ τῶν Ἀτλάντων τὸν βαθμὸν δὲν ἀνυψῶναι Νάνους.
Ἡράκλεια, δὲν ἐξαιτοῦν μικροπρεπεῖς ἐράνους.
Ἄπορος, παραγμένος,
τὴν ὕληνμου παρατηρῶ τὴν ἀπαιτοῦσαν τέλος·
Μ' ἔλλειπει τόλμη, καὶ χορδαί, καὶ δύναμις, καὶ μέλος,
καὶ τὸ τοῦ αἵστρου σθένος.

Ὁ ναύτης, ὅταν τῆς νυκτὸς τὸ πέπλον τὸν καλύψῃ,
καὶ στροβίλους ἀπαισίους ἀνέλπιστα τὸν ῥίψῃ
Εἰς ἀγαθὴ ὠκεανῶν,
τὸ σκάφος 'ς τὴν διάκρυσιν ἀφίνει τὸν κυμάτων·
ἢ θὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν βυθὸν τῶν ἀφρωδῶν μνημάτων,
ἢ εἰς λιμένα ποθεινῶν.

Οἱ χρόνοι ὡς ἡ ἀστραπὴ παρέρχονται ταχέως·
Ναί! ἕνας ἕνας χαιρετῶ, πλὴν διαφεύγει τέως
Ὁ βροῦς ἔ τῶν αἰώνων.
Εἰς τὸ αὐτὸ λιβάδιον, εἰς τὴν αὐτὴν καλύβην
Χθές ἦσο μαρὸν νῆπιον, σήμερον εἰς τὴν ἤκην,
Ἀβρῖον γέρον χρόνων.

τὸ τέκνον τὸ προχθεσινῶν, τῆς Νύμφης μας τὸ βρέφος,
Νῦν φέρει εἰς τὸ μέτωπον βυτιομαμάτων νέφος,
Κ' ἰέραξ ὕψηπέτης
Παρά τὸν δρόμον καθήται, 'ς τοὺς διαβάτας ψάλλει·
'Σ τὸν δίσκον ἕνα θεῶν ἢ διαβάτης βάλλει,
τὸν δέχετ' ὁ ἐπαίτης.

Ὁ χρόνοι τῆς ποιήσεως χρυσοῖ! ἀθῶοι χρόνοι!
τὰ ἐπι δὲν ἠσχύετο νὰ τὰ εξαργυρῶνῃ
τότε ὁ μέγας ποιητὴς μὲ νομισμάτων δῶρα.
Ἐκέρδαινε τὸν ἄρτον του καὶ ποιητὴς κ' ἐπαίτης,
Πολῶν ἀδδλους ἠδονὰς ὁ γέρον μουσηγετής·
Πλὴν τώρα, θεῖ! τώρα!...

Πὸς' ἀράγῃ ν' ἀπέρασε καὶ ἐπραξε καὶ εἶδε!
Ἄρα τοῦ φθάνου τὸ μικρὸν ὄμμα νὰ τὸν παρῖδε
Εὔρε φίλων πιστῆς...
Ἡ πῶσον ἐψηλάφησε τὰ ἐσωτερικά σου!
Σὺ, φύσις, τὸν κατήχησε εἰς τὰ μυστήριά σου,
καὶ ὡς πιστὸν σου ἐραστὴν,

Εὐπίστως τὸν συγχώρησε νὰ σὲ συμψηλαφήσῃ,
καὶ τὰ ὑψηλά κάλλι σου βαθέως ν' ἐρευνήσῃ;
Ὁ πόντος, ὦ! ποσάκις,
Ποσάκις νὰ τὸν ἔλουσε 'ς τὸ βροντερόν τε κῆμα!
Ἰσως καὶ τὸν συνόδευσε αἰ συμφοραὶ 'ς τὸ μνημα, ἰ)
Πλὴν τῆς τραπέζης τῶν θεῶν ἐμεθεῖς πολλάκις.

1) Μὲ στεναχωροφῶρα ἔγκλιτα, λέγει ὁ Γ. Σίμωλος εἰς τὸν Ἰάκωπον Ὀρτην του.

'Σ τοὺς διαβάτας ἐψάλλε μικρὸν καιρὸν ὁ γέρον,
Κ' ἰστατικῶς καὶ σύννοος οἱ διαβάτ' ἐπέρων.
Ἀνάγκας, χρέη, βίον,
Ἀυθήμερα καθήκοντα, ... τὰ πάντα λησμονοῦσαν·
'Σ τὴν γερᾶρον τοῦ αἰδοῦ φωνὴν ἔσταματοῦσαν,
κ' ἔκλαιον κ' ἐμειδίαν.

'Ἀφῶ δ' ἀπεπλειῶνεν ὀλίγας τὸν ὠδῶν του,
Ἐστρεφῶν ὁ ἀόμματος τὸ βῆμα τῶν ποδῶν του
Κατὰ τὴν ῥάχιν τοῦ βουνοῦ. γ)

ἐνθυμούμαι τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Τορκουάτου Τάσσου. Ἀφῶ τεσσα-
ρόκοντα ἐπτὰ χρόνους ἐξῆσε μεταξύ τῶν σαρκασμῶν τοῦ αὐλικῶ, τῶν δυσ-
ωδῶν τοῦ δοκασίστου καὶ τῆς ἀλαζονείας τῶν ἡγεμόνων, τώρα μὲν φυ-
λακωμένος καὶ τώρα ἐξόριστος, πάντοτε δὲ μελαγχολικός, ἀσθενής, ἐνδεής,
ἐξέτινε τέλος πάντων τὰ μέλη του ἐπὶ τοῦ νεκροκραββάτου, καὶ τὴν τελευ-
ταίαν παραδίδων πνεύνη, ἔγραψε: « Δὲν παραποινοῦμαι ἀπὸ τὴν σκληρότητα
' τῆς τύχης ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀχαριστίαν τῶν ἀνθρώπων, ἦτις καὶ ἤθλησε νὰ
' λάβῃ τὴν νίκην τοῦ νὰ μὲ ἐδηγήσῃ εἰς τὸν τάφον ἐπαίτην.»

1) Εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Πάγου φαίνονται εἰσέτι ἀντρα τινὰ ὄπου, κατὰ
τὸν Παιουσανίαν, ὁ Όμηρος ἔγραψε τὰ ἐπητοῦ. Τὸ ὄρος τοῦτο δὲν εἶναι πτω-
χὸν ἀπὸ ἐρείπια, τῶν ἀρχαίων καθὼς καὶ μεταγενέστερα. Εἰς τὴν βόρειον
πόλιν τοῦ ἐπ' αὐτοῦ τείχους, ὅπου ἦτον ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἀκραιῶ Διὸς, εἰς
τρία κομμάτια μαρμάρου, τὰ ὅποια εἰσῆσαν τὸν ἀνω τοξοειδῆ φλοιὸν τῆς
πύλης, ἐκεῖτο ἐπιγραφαὶ εἰς τιμὴν Δούκα τοῦ Γραικοβῆρωμακίου Ἀυτοκράτορος.
Ὅτε δὲ περὶ τὰ 1828 ἐκτίετο εἰς τὴν Σμύρνην μας στρατῶν, ἐκρήμινον τὰ
μάρμαρα ταῦτα, καὶ τὰ ἐδούλευσαν εἰς τὸ κτήριον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιγραφή
δὲν σώζεται πλέον, καὶ ὅτε ἐσώζετο ἡτο δυσανάγνωστος, τὴν ἐκδίδωμεν ἐν-
τάῃθα καθὼς εὐρίσκειται εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἀρχαίων ἐπιγραμμάτων παρὰ
Πηχ. Πικιοκίου.

τὴν δὲ πόλιν τοπάρειον ἀγαλιτὴν περ εἰῶσαν,
• Τείχεσι μαρμαίρουσαν εὐσταφῆναι τε πύργους,
καὶ χάρεσι βρύουσαν, ὅσαι πτολιέθρον αἴετον,
Εὐστατον, εὐρυάχνην, ἔριδουον, ἔρος ἐταίρων,
' Ἀμφιμάχτην (αἰ) τῆ δὲ χροὶ πολυθεαίτην
• Χεῖρ ὀλοσὶ χρόνους δίσπασεν, ἦτε νεύειν.
Πάρδαλις ἀγρία (θυμὸν). Ἐβίλλε δὲ μιν κατὰ γαίης,
Γρηὶ δ' ἐθικατό μιν πάντ' ἔκλεν ἰγνοπαρῆιν.
Κάλλος ἀπαλλύνασα καὶ ἀγαθὴν ἐρατεινὴν
' Ἀλλὰ ὁ Ρωμῆς κείρανος ὀπλοτέρης Ἰουάνης,
Παῖς (μὲν) Δουκοφύτων ἐρικυδῶν καὶ βασιλείων,
Οἰκτετρας μογέουσαν, ἀπαρθημένην ἰπασίρων,
Γῆρας ἀπέξασεν, ἦδ' ἀκηχῆτα τεύχετο γρηῖα.
Πικρὰ τε (μακρὰ) πάρεϊα καὶ αἴψα λυγρὰ τῶνάσας,
Θήκατο χροιδίην ἀπὸ γρηῖς πεντακοσίου.
• Τὸν δέτε καὶ βασιλίσσαν. Ἄνα χροὶς, ἦδὲ πόλειο,
Κάλλιμον, εὐπατέρειαν, ἐπῆρατον, εἶδος ἀρίστην,
Ὀφιν ἐπικελον (ἦν) χαρίτεσσαν λευκοπαρίας,
Φωνὴν ὀψιμασίωιν ἀσκαμένῃν κυπαρίσσει,
• Θείας εἰς Ἀνακτοκτας ἀπειρεσίους συνακκοσίου.

Με βῆμα κλονίζομενον ἀνδρὸς εὐχατογῆρου,
Εἰς τὸ βροντὸν ἐπέβαινε μὲ κόπον γῆρου γῆρου
Ἰομαῖον γῆρατος δεῖνδ.

Ἐκεῖ, μέσα εἰς σπῆλαια, εἰς ἄντρα μονομένα,
Ἐμελετοῦσαν ἄστυα μὲ ἄρμαυσαν φρένα,
Ἐπὶ τὸ ταλαντὸν του θυπρός.
Ἐκεῖ μὲ τὰς ῥελέτας του τὸν πλάκωσ' ἕνα νέφος;
Τὸ νέφος του θανάτου του... Ὁ γέρον καὶ τὸ βρέφος
Ὁ δῖος ἦτον Ὀμηρος.β.

Ὁ Ὀμηρος!!! Μὲ φλογερὴν καὶ παλλοῦσαν καρδίαν
Ἐξέτινάχθη· ἠθέλησ' αὐτὸν ἀκούσαν
Τὸ μέτωπον νὰ λούσω

Ἐὰν αὐτὰ τὰ κρῖα ὕδατα, ἔς τοῦ Μέλπος τὸ βῆμα
Φωνὴν πατροπαράδοτος μ' ἐπικρεῖ τὸ νεῦμα...
Δὲν θά τὴν παρακούσω. γ)

1) Ἄρως· ὑπῆρξεν Ὀμηρος, ἢ μήπως τὸ ποῦσατο
τοῖο εἶνα ἀπὸ πατροπαράδοσις; Τοιαυτὴ ἐρώτησις ἠ-
θελεῖται ἢ φοιτῆ φιλοσοφία εἰς τὴν ἀρχαίωστα καὶ εἰς
τὸν μεσαιῶνα. Ἐκεῖνοι ἦσαν πλέον παρὰ πεπεισμένοι, ὅτι
ὁ ποιητὴς τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας ἔζησεν, ὅτι
ἔφαλλε τέσσαρας αἰῶνας μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος
καὶ ὅτι ἦτο τῶν πόλεος καὶ ἐπαιτίας, περιφερόμενος ἀπὸ πό-
λιν εἰς πόλιν. Αἱ μεγαλιτέραι τῆς Ἑλλάδος ἐπαρξάται
διεφίλορνεύουν τὴν τιμὴν τοῦ ἦτο συμπολιτῆς τῶν, καὶ
τὸν ἐλάτρουσιν. Αἱ περὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅμως τούτου ἔ-
ρευναι, καὶ ἡ μελέτη τῶσδε τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καθ-
ὼς καὶ τοῦ ἐρεσιώτος, ἔδωκαν ὑποψίας ἀν πραγματικῶς
ὁ ποιητὴς ὅπως ὑπῆρξε, καὶ ἀπέδειξαν μυθώδη τὴν βιο-
γραφίαν του. Εἰς ἐκ τῶν πρώτων διαφιλορνευμένων τὴν
πρότασιν ταύτην εἶναι ὁ Νίκος Νεαπολιτάρης φιλόσοφος,
ὧν περὶ τὰ μέσα τοῦ 12' αἰῶνος. Εἰς τὸ σπουδαιότερον
του σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον: Περὶ τῆς μεταγενεστέρως
ἐπιστήμης, ἠρενήρως κατὰ πλάτος ἀν ἡ παράδοσις ἀπὸ
ἦτο ἀληθῆς, ἀν δηλαδή ὑπῆρξε ποτὲ Ὀμηρος, καὶ τὴν
ἀπεδοκίμασε. Μετὰ πολλὰς καὶ μεγάλας συζητήσεις,
τινὲς ἐπραγματέθησαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἰς
τὴν Γερμανίαν, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὴν ἐ-
πιτομήν ἔβλεψεν τῶν συζητήσεων τούτων διτάται· ἠαυτῶ-
ς εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Benjamin Constant sur
la Religion considerée dans ses formes et ses des-

Ἐδῶ κ' ἐκείνος ἔβρεξε τὸ μέτωπόν του, εἶπεν·
Ἦ ποίησις εἶψ ποτὲ τὸν πρώτον ἴδε τύπον,
Κ' ἔδωθεν διεδόθησαν αἱ πρώται τῆς εἰκόνας!
Ἦ πρωτακούστος φωνή, φωνὴ πανθαυμασία!
Σὲ ... ἀντελάλησαν σεπτῶς μὲ ὄργανα μυρία
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ Αἰῶνες!!!

Ὁ φαντασμαγορία μου! πλανῶμαι; μετεφέρθη
Εἰς τὸν αἰῶνα τὸν χρυσαῖον... Σὲ ἴδον καὶ ἠγέρθη,
καὶ πάλιν σοὶ ἐπρόσπεσα, Γέρο μου, καλὲ Γέρο!
Οἱ ζέφυροι, οἱ πλάταμοι, ὁ φλοίσφος τῶν ὑδάτων,
Τῆς ἀπὸ γῆς ἢ φωνῆ... ἤδεν αἰσθημάτων
Μὲ περιχέου ποταμὸς, καὶ δακρυχέων χερσῶν....

Ἰδὼν, ὅτι τὸ σκάφος μου ἀφείκτως κινδυνεύει,
Καὶ εἰς σκοπέλους μεταξὺ νὰ συντριφῆ κονταύει,

Τὴν ῥώμην συγκρατῶν.
Εἰς κύματ' ἔραιόντα, πρὶν βυθισθῆ, ἀφίνομαι.
Σκυλίτση, λέγω, δύναμις!... Εἰς βράχην διευθύνομαι!
Καὶ κολυμβῶν γλυτόνως....

ΠΕΡΙ ΧΟΡΟΥ.

Χορὸς, λέγεται τακτικὴ τις κίνησις τῶν μελῶν τοῦ σώμα-
τος· ὁ χορὸς ὅστις ἐξηγεῖ τὰ ἐσωτερικὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς
διὰ τῆς μαγείας τοῦ ἐξωτερικοῦ διοργανισμοῦ, διὰ τῆς χάρι-
τος τῶν κινήσεων, καὶ διὰ τῆς διαθέσεως τῶν μελῶν, ἐπέχει
εἰς τὸν τρόπον διαλέκτου πασιγνώστου, τὴν ὅποιαν εὐκόλως
δύναται νὰ καταλάβῃ καὶ ὁ εἰς τὴν ἐσχάτην βασιμίδα τοῦ ἀν-
θρωπίνου εἶδους τοποθετημένος ἄγριος ἄνθρωπος.

Ἐξέλιξη. Ὁ πρῶτος λόγος ὅστις ἀπέδειξε ἀν-
παρκατὸν τ' ὄνομα τοῦ Ὀμήρου, εἶναι ἡ βαθεῖα ἔρευνα
εἰς τὰ δύο Ποιήματα γέροντα τ' ὄνομά του ἢ Ἰλιάς καὶ
ἢ Ὀδύσεια. Ἡ σύγκρισις τοῦ ἔργου μὲ τὸ ἄλλο, τοιαύ-
την ἀπέδειξε διαφορὰν εἰς τὰ ἦθη, τὴν ἐπέλειαν τῶν
τεχνῶν, καὶ γενικῶς εἰς ὅλην τὴν τάσιν τοῦ πολιτισμοῦ,
ὥστε ἢ Ὀδύσεια ἐργὴν γέννημα ἐποχῆς πολλῆ πλέον
προχωρημένης ἀπὸ τῆς Ἰλιάδος. Ἐς ἀδύνατον λοι-
πὸν ἐπαρτήθησαν τὸ νὰ δυνηθῆ ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς ἄν-
θρωπος νὰ ἦναι ποιητὴς καὶ τῶν δύο. Ἰδοὺ τὸ συμπέ-
ρασμα, κατὰ τὸ ὅτι πολλοὶ τῶν μεγάλων κριτικῶν
ἦναι σήμερον σύμφωνοι, καὶ μὲ ὅλας τὰς ζωηρὰς ἐστά-
σεις τῶν ἐπιπαθῶν θιασωτῶν τοῦ Ὀμήρου.

Εἰς τῶν βασιλείων τοῦ Πόντου, κειμένου ἐπὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, διαβὰς ἀπὸ τὴν Ῥώμην ἐπὶ Νέρωνος, παρευρέθη εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἄλλων τοῦ Ἡρακλέους. Τόσον καλὸν τὸν ἤρσεν ὁ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἡρώος τούτου φέρων ὄρχησθης, ὥστε, ἀφοῦ εὐκόλως εἰσεχώρησεν εἰς τὸ μυστήριον τῆς πράξεως καὶ ἀκριβῶς ἠκολούθησε τὴν σειρὰν τῆς, ἐπαρακάλεσε τὸν αὐτοκράτορα νὰ τὸν δωρήσῃ τὸν θαυμασίον ἐκεῖνον ὑποκρίτην. «Μὴ παραξενευθῆς ποσῶς διὰ τὸ ζήτημά μου τοῦτο, ἐπρόσθεσεν ἔχω βαρβάρους γείτονας, οἵτινες οὔτε καταλαμβαίνουσι τινὰ διάλεκτον, οὔτε τὴν ἰδικήν μου ἠδυνήθησαν ποτὲ νὰ μάθωσιν. Αἱ χειρονομίαι καὶ ἡ εὐστροφία τοῦ ἀθλήτου σου τούτου θέλουσι τοὺς ἐξηγήσει τὰς θελήσεις μου.

Οἱ παλαιοὶ εὐρωπαϊοὶ ναῦται, οἱ ὅποιοι ἀφηγοῦσαν τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ προχωρῶσιν ἕως εἰς τοὺς πολιτικούς πάγους μὲ μικρότατα πλοίαρκα, ἐγνώριζαν καλῶς τὴν ἰσχύν τοῦ χοροῦ καὶ τῆς μουσικῆς, καὶ, ὅτε ἤραζον εἰς τόπον ἀγρίων, διὰ νὰ καταπραῦνωσι τὰς δυσχερίας τῆς πρώτης ἀπαντήσεώς των μὲ τοὺς αὐτόητονας, προσέτρεχον εἰς τὰ δύο ταῦτα. Παράδειγμα ὅτε ὁ *John Davis*, παραπλεύσας κατὰ τὰ 1585 τὸν πορθμὸν, ὅστις καὶ φέρει τ' ὄνομά του, ἴδε τὸ πλοῖόν του περικυκλωμένον ἀπὸ τὰ ἀκάτια τῶν ἀγρίων, ἐδιώρισε τοὺς μὲν μουσικούς νὰ παίζωσι, τοὺς δὲ ναύτας νὰ χορεύωσι. Οἱ ἀπλοὶ καὶ ἀκακοὶ ἄγριοι ἐκατάλαβαν εὐθὺς τὸ νόημα τῶν σημείων τούτων, καὶ τόσον εὐχαριστήθησαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβον ὑποδεξιῶσιν ὥστε, μετὰ τινὰ στιγμὴν, τριάκοντα ἑπτὰ ἀκάτια των συνθροίσθησαν εὐχαρίστως εἰς τὰς δύο περιηγητικὰς ναῦς.

Ἡ φυσικὴ λοιπὸν ἢ λογικὴ ἀνάγκη τοῦ ἐξηγεῖν, διὰ τακτικῶν κινήσεων, μίαν συναρμολογίαν εἰσθημάτων, τὰ ὅποια ἡ ἐνεργητικώτερα διάλεκτος ἀδυνατεῖ νὰ παραστήσῃ, ἢ ἀνάγκη αὕτη ἀναμφιβόλως παρήγαγε τὸν χορὸν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς, κατὰ πάντα αἰῶνα, καὶ εἰς πᾶσαν θρησκευτικὴν εἴτε πολιτικὴν τελετὴν, ἐν τῇ μέσῳ χαρᾶς εἴτε λύπης.

Ἐδῶ, Σάλιοι ἱερεῖς, τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ὁ Νουμάς πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἄρεως, χορεύουσι εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰ θυσιαστήρια ἐκεῖ, θεῖομπνευστοὶ ὄρχησται, ἄρχιζοντες ἀπὸ ἤσυχον χορὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐξάνουσι τὴν ὀρμὴν κυριευόμενοι ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα, κλονοῦνται

σφόδρα, καὶ ἕως τῆς παραδίδονται εἰς ἀκρατήτους σιγῆς, εἰς τὰς ὁποίας ἐδίδον τ' ὄνομα ἱερὰ παραφροσύνη.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον τὸν Ἄπιν βουὸν ἐνώπιον δὲ τούτου ἐχώρευον καὶ μετὰ τὴν εὐρεσιν, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ἡ Ἑβραϊκὴ θρησκεία ἐσυγχώρει ὡσαύτως τὸν χορὸν εἰς τὰς λιτανείας τῆς. Ὁ Δαβὶδ ἐχώρευεν ἀπέναντι τῆς κιβωτοῦ. Παρομοίως καὶ ἡ χριστιανικὴ κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνάς τῆς εἶχε τὸν περὶν χορὸν, ὡς ἐξωτερικὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑποταγῆς τῶν πλασμάτων, ἢ ὡς πρωτίστην ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμασύνης των.

Οἱ Ὀλθιανοὶ Δερβίσαι μέχρι τῆς σήμερον ἐκτελοῦν χορικὰς τινὰς συστροφὰς τόσον ὀρμητικὰς καὶ βιαίαις, ὥστε πολλοὶ πίπτουσι ἐκνευρισμένοι. Οἱ ἀσκηταὶ οὗτοι λέγουσι, ὅτι πανηγυρίζουσι τοιοῦτοτρόπως τὴν ἑορτὴν τοῦ διδασκάλου των *Mere-láou* ὅστις, χορεύων, ἐγύριζε δεκατέσσαρας ὀλοκλήρους ἡμέρας χωρὶς ποσῶς ν' ἀναπαυθῆ, ὁμοῦ μὲ τὸν σύντροφόν του ὅστις καὶ αὐτὸς ἤλει. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπάρχουσι πολλὰ τοιαῦτα μέρη, καλούμενα *Τεκιδέ*, ὅπου συναίονται οἱ Δερβίσαι. Ἡ εἰκονογραφία μας παριστάνει τὸ ἐσωτερικὸν ἐνὸς τῶν τοιούτων ναῶν.

Τὸ νὰ χορεύωμεν εἰς τοὺς γάμους καὶ συμπόσια εἶναι ἔθος παλαιόν· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Ῥωμαῖοι ἐχώρευον καὶ εἰς τὰς κηδείας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον φαίνεται διόλου ἀπαίσιον εἰς τὴν ἐποχὴν μας.

Ἡ ἱστορία μᾶς διετήρησεν ἀρκετὰς πληροφορίας περὶ τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων λαῶν. Ὁ Σωκράτης πολλάκις ἔβαλλεν εἰς πρᾶξιν τοῦς ὁποίους ἡ Ἀσπασία τὸν ἐδίδαζε χορούς, καὶ ὁ βαρὺς Κάτων, ἐξηκονταῦτης ἔγεινε μαθητὴς ὄρχηστοῦ διὰ ν' ἀναφανῆ εἰς τινὰ χορὸν ἐντίμως. Οἱ Ῥωμαῖοι τόσον ἐμέθυον ἀπὸ τὴν ἠδονὴν τοῦ θεάματος τούτου, παριστανόμενοι εἰς τὰ θέατρα, ὅπου πράκτορες ἐπιδέξιοι ἐφθάνον νὰ ἐξηγῶσι τὰ ἐνδόμυγα τῶν αἰσθημάτων σχεδὸν μὲ χαλακτῆρα μὴ ἀπέχοντα τοῦ ἀληθοῦς, ὥστε ἐσπρωγνον φρικτὰς φωνὰς, ἔκλειον, διεμερίζοντο τὴν μανίαν τοῦ Αἴαντος, καὶ ἐξεγυμνόνοτο καθὼς ὁ παριστῶν τὸν ἥρωα πράκτωρ. Τινὲς μάλιστα, εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῆς μμητικῆς παραφροσύνης των, ἐγειρόμενοι συνεπλέκοντο εἰς χεῖρας μὲ τοὺς καθημένους πλίσσιόν των. Εἰς τὸ θε-

αφρον των Αθηνων ο γιος των Ευμενιδων, βαρβαρων θεοσιγτων φεροντων την εκδικασιν τ' ουρανοϋ, τωσαν φρικωδη χαρακτηρα ελαμβανεν, ωστε ο λαος εφευγε, γεροντες πολεμισται ετρεμον καθ' ολον το σωμα των, και ο υδιος Αρειος Παγος εκλονειτο.

Αλλα κρηνηδον ας καταβωμεν εις την περνω ισμενην σφαιραν μας: ας μην ακταρεκτησωμεν να ριψωμεν εν βλεμμα εις τον ειρηνικον μας Σμυρναϊον γυρον. . . .

Δυο καλοι παιγνιδιατρος, μικρα ευυγισια ποδων, ολιγη ψευδοπαρραφορα, και, το γελοιον! μαρκα κοληματα ανα χειρας, ειναι αρκετα να διασκεδασωσι τους πραυταρας και θεωρους υσαι, καθημενοι ηουχοι τριγυρω της στενης περιουχης, δεν φοβουνται ουτε την παραφροσυνην των Ευμενιδων, ουτε τα λακτισματα του τεχνικωτατου Αλβανικου.

ΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΚΥΘΟΝ ΛΟΥΤΡΑ.

Περισημος ειναι η νησος Κυθνος δια τα θερμα μεταλλικα λουτρα της, εξ αιτίας των υποιων και θερμα κοινοτερων επονομαζεται. Οσοι ασθενεις και πασχοντες υπαγουν εις αυτα δεν εκτιθενται πλεον εις το υπαιθρον, ως αλλοτε, ουτε κατοικουν εις υγρους και αλλιου οικισκουσ, καθως τα τελευταια ετη, αλλ' εις λαμπρον, ευρυχωρον και υγιεινν καταστημα, ανεγερθεν δαπανη της Ελληνικης Κυβερνησεως και συγκειμενον απο 14 δωματα, και ολα τα λοιπα αναγκατα. Εκτος του μεγαλου και κοινου λουτροϋ, υπαρχουν και ιδιαίτερα λουτρα εις την αυτην οικοδομην. Τα θερμα ταυτα υδατα ειναι τωσαν αφθονα, ωστε εις 5 λεπτα ριπιουν την μεγαλην δεξαμενην, χωρικην 4—5 ανθρωπων, και τους μικρους λουτρονας. Εκβαιων απο τον λουτρον, εισερχεσαι ακεσως εις το δωματιον σου, χωρις να προσβαλλεσαι ουδωως απο τον ανεμον. Οι θεραπευθεντες απο διαφορα χρονικα παθη ειναι πολλοι το παρον ετος. Τριακοντα τουλαχιστην φοιτηται ευρισκονται παντοτε εις τα λουτρα. Οι προτιμωντες την οικονομian απο την αναπαυσιν κατοικουν εις τα παλαια ιδιωτικα οικηματα, τα οποια ειν ευθηνότερα. Εκτος του εντος του καταστηματος αναβρουνται θερμου υδατος, υπαρχει εκει πλησιον και άλλο ετι

θερμότερον και ιαματικώτερον δια τινα παθη εκτίσθη δε και εις αυτο οικοδομη. Τωσαν θερμον ειναι το δευτερον τρωτο μεταλλωδες υδωρ, ωστε τραζουν εν αυτη αυγα και μαριζουν θενιθα: θεν και το αφινουν να ψυγρυνθη ολιγον πριν το μεταχειρισθουν.

Πλησιον του καταστηματος ειναι μικρον εργαστηριον, οπου πωλουνται τροφιμα και αλλαπραγματα: κρεας, φασια, και γαλατερα δεν λειπουν. Το καλον ψωμι και λαβανικα ειναι σπανιωτερα, και οι λουόμενοι πρεπει να λαμβανωσι ως προς ταυτα τα μετρα των. Η χωρα απεχει ημισιαν ωρον των λουτρον και αλλην ημισιαν το χωριον Σιλια. Η φερούσα προς την πρωτην οδον, διορθωθεισα εσχρατος απο την δεμον Κυθνου, ειναι αρκετα ομαλη. Η νησος, αν και εν γενει πετρωδης και δυσβατο, καλλιεργειται ολη απο τους φιλοπόνους κατοικους της. Εχει δε πολλας αμπελους και καρπιμα δενδρα. Οι κατοικοι ειναι φιλοξενοι και υπογεωτικοι: αι γυναικες προς τούτοις ειναι εν γενει ευειδεις και ευπροσηγοροι. Τοιαυτα ευρισκονται ουκ ολιγα και μεταξυ αυτων των ποιμενων: δια να προσφλαξωσι δε την λευκατητα και το καλλος των απο τον ηλιον, καλύπτουν ολον το προσωπον των, εκτος των οφθαλμων, με προδοσκιδσειδες καλυμμα.

Αι αναπαυσεις, αι οποια ευρισκονται σημερον εις τα λουτρα της Κυθνου, η εκ της συβροης των λουομένων ποικιλη συνανατροφη, τα αλλα πλεονεκτηματα της νησου και η δια του ατμοπλου τακτικη και ευκολος συγκοινωνια συρουσ οχι μόνον πλογοντας, αλλα και υγειεστατους ανθρωπους, οτινες χάρην περιεργειας, διασκεδασεως η φιλακαλιας επισκεπτονται καθημεραν την νησον και τα λουτρα της. (η Φημη.)

ΟΙ ΦΟΡΟΙ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ.

Ο Λορδ Βρουγαμ, πριν αναγορευθη καγκελαριος, εις ομιλιαν του τινα επηρειωμισε τοιουτοτρόπως τας διαφορους φορολογιας, της Αγγλιας.

“Η κυβερνησις μας επιθετει φορους εις ολα οσα εισερχονται εις το στομα, καλύπτουν την ραχιν και τιθενται υπο τους ποδας μας.

“ Φόρους, εἰς ὅσα εἰν εὐάρεστα εἰς τὴν ὄρασιν, εἰς τὴν ἀκούην, εἰς τὴν ὄσφρησιν, εἰς τὴν αἴσθησιν καὶ εἰς τὴν γεύσιν.”

“ Φόρους, εἰς ὅσα ὑπάρχουν ἐπὶ γῆς, εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ὑπὸ γῆν.”

“ Φόρους, εἰς ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ προϊόντα.”

“ Φόρους, εἰς τὰς ἀκατεργάστους ὕλας, καὶ εἰς τὴν ἀξίαν τῆς μορφῆς, τὴν ὁποίαν τὰς δίδει ἡ βιομηχανία.”

“ Φόρους, εἰς τὰ ἀρτύματα τὰ ὁποῖα ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἰς τὰ ἱατρικὰ, ἅτινα ἀποκαθίστουσιν τὴν ὑγείαν του.”

“ Φόρους, εἰς τὰ γουναρικὰ τὰ περικαλύπτοντα τοὺς κριτὰς, καὶ εἰς τὸ σχοινίον διὰ τοῦ ὁποῖου πνίγονται οἱ ἔνοχοι.”

“ Φόρους, εἰς τὸν ἀνθήρον στέφανον τῆς νύμφης, καὶ εἰς τὰ καρφία τοῦ νεκροκαθβάτου.”

“ Εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ πλοῖον, ὅτε πλαγιάζομεν, ὅταν ἐξυπνῶμεν, πρέπει νὰ πληρώσωμεν.”

“ Ὁ μαθητὴς παῖζει τὴν φορολογημέτην ἀσοῦράν του μὲ μᾶστιγα φορολογημέτην.”

“ Ὁ ἄρθεος, ὕδαται τὸν φορολογημένον ἵππον του, διὰ φορολογημένου χαλινοῦ, εἰς φορολογημένον δρόμον.”

“ Τέλος πάντων, ὁ εἰς τὰ λοιθία εὐρισκόμενος Ἀγγλος, γύνων ἱατρικὸν τι διὰ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσεν 7 τοῖς 100, εἰς χουλλιάριον διὰ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσε 15 τοῖς 100, ἐξαπλόνηται εἰς κλίνην διὰ τὴν ὁποίαν ἐπλήρωσεν 22 τοῖς 100. Γράφει τὴν διαθήκην του εἰς βιβλίον τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν 8 λίτρας στηρλίνας, καὶ ἐμπνέει εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς φαρμακοπώλου ὅστις ἐπλήρωσεν 100 λίτρας διὰ νὰ λάβῃ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τὸν φονεύσῃ. . . Τὰ ὑπάρχοντά του φορολογοῦνται ἀπὸ 2 ἕως 10 τοῖς 100, καὶ ἀκόμη ἐλλείπουν πολλὰ δικαιώματα διὰ νὰ δοθῇ ἡ ἀδεια τῆς ταφῆς· αἱ ἀρεταὶ του διειρηθήσονται εἰς τοὺς ἀπογόνους ἐπὶ φορολογημένου μαρμάρου· λυτρώνεται δὲ μόλις ἀπὸ τοὺς φόρους, ὅταν πλέον ἐνταμώσῃ τοὺς προπάτοράς του.”

ΑΝΕΚΛΟΤΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΙΝΩΝ.

Εἰς τὸ κακὸν ἄραγε ἢ εἰς τὸ καλὸν ῥέπει ὁ ἄνθρωπος;

Ὁ Κομφύκιος λέγει: Ἡ ἀνθρώπιнос φύσις ὁμοιάζει τὴν ἰτέαν, καὶ ἡ δικαιοσύνη εἶναι ὡς ἐν σκευῶς. Ἡ φύσις τοῦ

ἀνθρώπου δύναται νὰ λάβῃ τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐθύτητος, καθὼς ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς ἰτέας δύναται νὰ κατασκευασθῇ ἐν σκευῶς.

Ὁ Μίνσιος λέγει: Ἐμπορεῖς, διατηρῶν τὴν φύσιν τῆς ἰτέας νὰ κατασκευάσῃς σκευῶς; ἀνάγκη νὰ μεταμορφώσῃς τὴν ἰτέαν, κόπτων καὶ σκάπτων αὐτήν, καὶ οὕτω νὰ δυναθῇς νὰ τὸ κατορθώσῃς. Ἄν λοιπὸν ἦναι χρεῖα νὰ μεταμορφώσῃς καὶ θλάσῃς τὴν φύσιν τῆς ἰτέας διὰ νὰ σχηματίσῃς σκευῶς, τότε πρέπει καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὴν φύσιν νὰ θλάσῃς διὰ νὰ τὴν συμμορφώσῃς μὲ τὴν εὐθύτητα καὶ δικαιοσύνην. Τὸ δῶμα σου ἄρα παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους ν’ ἀποστρέφονται τὴν δικαιοσύνην καὶ εὐθύτητα.”

Ὁ Κομφύκιος ἐπρόσθεσεν: « Ἡ ἀνθρώπιнос φύσις ὁμοιάζει ῥέον ὕδωρ· ἂν πρὸς ἀνατολὰς διευθύνθῃ, πρὸς ἀνατολὰς τρέχει· ἂν πρὸς δυσμὰς διευθύνθῃ, πρὸς δυσμὰς τρέχει. Ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου δὲν διακρίνει τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακὸν, καθὼς τὸ νερὸν δὲν διακρίνει ἀνατολὴν ἀπὸ δύσιν.»

Ὁ Μίνσιος λέγει: « Βέβαια, τὸ νερὸν δὲν διακρίνει τὴν ἀνατολὴν ἀπὸ τὴν δύσιν· ἀλλὰ δὲν διακρίνει ἄραγε καὶ τὸ ὕψος ἀπὸ τὸ βάθος; Ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι καλὴ, καθὼς φυσικὸν τοῦ ὕδατος εἶναι τὸ νὰ τρέχῃ πρὸς τὰ κάτω· ὁ ἐστὶ, καθὼς αὐτὸ φυσικῶς ῥέπει πρὸς τὰ κάτω, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι προικισμένος μὲ καλοσύνην φυσικὴν.

» Τώρα, ἂν διὰ τῆς θλίψεως ἀναγκάσῃς τὸ ὕδωρ νὰ πιδῆσῃ ὑψηλὰ, δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν κεφαλὴν σου· καὶ ἂν ἀκριβῶς τὸ θλίψῃς, τὸ ὑψηλόνεις μέχρι ὄρους. Καὶ τοῦτο ἄραγε ἑνομάζεαι φυσικὸν τοῦ ὕδατος; Ἡ δύναμις ἠνάγκασε τὸ ὕδωρ νὰ παραβῇ τὴν φύσιν του μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθὼς καὶ ἡ ἀνθρώπιнос φύσις ἀναγκάζεται νὰ πράττῃ τὸ κακὸν.»

Ἡ Κολυμβητικὴ τέχνη.— Τρόπος τοῦ σώζειν πνιγόμενον.

Τὰ θερινὰ χαράγματα, μὴ λυπηθῆς τὸν γλυκὸν ζωθινὸν ὕπνον· ὡς ἀστραπὴ πέταξον τὰ καλύμματα τῆς κλίνης, καὶ διευθύνθητι εἰς τὸ Καρὰ-Τάσιον. Αἱ ὄχθαι του ἀσπρίζουν ἀπὸ τὰ ἐξηπλωμένα εἰς τοὺς παραλίους βράχους φορέματα, καὶ αἱ κεφαλῆ τῶν λουομένων σὲ φαίνονται τόσο μικροὶ κρόκελοι, τοὺς ὁποῖους ὁ παραπλέων τὴν Σκύλλαν καὶ Χάρυδδα.

ροδόν δικαίως φοβείται. Μία τοιαύτη θεά, και τὰ δύο ἀπαισίαι, συμβάντα ἐσχάτως εἰς τὴν πόλιν μας και ἀφορῶντα τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, μᾶς ἔδωκαν ἀρκετὴν ὕλην διὰ τὴν ἀκόλουθον διδακτικὴν διατριβήν.

Κολυμβητικὴ, λέγεται ἡ τέχνη τοῦ νὰ κρατῆται τις ἐπὶ τοῦ ὕδατος, νὰ πλέη ἐπ' αὐτοῦ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις και νὰ βοθίζηται.

Τὸ κολύμβημα δὲν εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καθὼς εἰς τὰ ζῶα, ἀλλ' εἶναι τέχνη, τὴν ὁποίαν δύναται αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄνθρωπος νὰ φέρῃ κατὰ τὸ μᾶλλον και ἥττον εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ὅστις κατὰ πρῶτον πᾶσι εἰς τὸ ὕδωρ ματαίως καταβάλλει τὰς κινήτικὰς δυνάμεις του· αἱ κινήσεις αὐταί, ὡς ἀκατάσταται, τον κατανοῦν εἰς μεγαλύτερον κίνδυνον, και πνίγεται βέβαια, ἀν ταχέως δὲν τὸν προσφασσοσι βοηθεῖαν. Ἡ ἐξάσκησις μιλωντοῦτο τὸν κατασταίνει κολυμβητὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρατηρεῖ τὰς κινήσεις τῶν τετραπόδων, και μάλιστα τοῦ βατραχίου, τὰ μέλη τοῦ ὁποίου ἔχουν πολλὴν ἐξωτερικὴν σχέσιν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὰς μιμείται, και βαθμηδὸν μανθάνει τὴν τεχνὴν ἐντελεστέραν και ἀπ' αὐτὰ τὰ τετραπόδα.

Ἡ κολυμβητικὴ λοιπὸν τέχνη σύγκειται ἀπὸ τὴν σύμμιξιν τῶν δύο ἐφεξῆς ἀρχῶν.

α. Εἰς τὸ νὰ σπρώγῃ τις τὸ ὕδωρ διὰ τὴν εὐρίσκη στήριγμα τι, τὸ ὁποῖον τόσον πλέον στερεώτερον εἶναι, ὅσον ἡ πράξις γίνεται μετὰ περισσότεραν ζωηρότητα.

β'. Εἰς τὸ νὰ προσπαθῇ, ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ μὴν ἐπιφέρει ἔμπροσθεν εἰς τὴν προχώρησιν τοῦ σώματος, σπρώγων πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὸ ὕδωρ, ὅτε μέλλει νὰ ἐπαναδιπλώσῃ τῶν χερῶν και ποδῶν τὴν πρῆξιν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ πλεύσῃ κατὰ πρῶτην φοράν, διότι ὁ φυσικὸς διοργανισμὸς τῶν μελῶν του δὲν ἀνταποκρίνεται μετὰ εἰρημένας δύο ταύτας ἀρχάς. Τὰ ζῶα εἰς ἐναντίας· διότι ἡ φυσικὴ ὀριζόντιος θέσις των ὀλίγη κατακαθετόν τὸ ὕδωρ, και οἱ πόδες των, ὡς εὐθείαι, δὲν ἐμποδίζονται ἀπὸ αὐτὸ, ὁπότε σύρονται πρᾶγμα τὸ ὅπῃον συντίθει πολὺ εἰς τὴν προχώρησιν.

Πολλοὶ λογογράφοι εἶπον, ὅτι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐφοβεί-

το, ἤθελε πλέειν ἐπὶ τοῦ ὕδατος διὰ μόνῃς τῆς ἰδικῆς βαρύτητός του· ἀλλ' ἀπατώνται. Ἴσως τὸ τοιοῦτον δόγμα ἐξήχηθη ἀπὸ τινος ἐπιτυχίαν συμβῆσαν μοναδικῶς εἰς θαλάσσια ὕδατα, ἀλλ' εἰς τὰ τῶν ποταμῶν εἶναι ἀλωρδιόλου ἀδύνατος.

Ἄς ἐπανέλθωμεν τώρα εἰς τὰς πράξεις, ἀφοῦ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν γενικὴν ἰδέαν τοῦ ὅτι, ἡ ἀντίστασις τοῦ ὕδατος ἀξάνει, καθόσον εἶναι πλέον ἐκτεταμέναι αἱ ἐπιφάνειαι τοῦ σώματος, και καθόσον αἱ πράξεις γίνονται μετὰ περισσότεραν ταχύτητα.

Πράξεις τῶν χερῶν.— Ὅταν κολυμβῆ τις, εἰς δύο κινήσεις ἐναγτίας ὑποκείται αἱ χεῖρές του· εἰς τὴν ὠθησιν και εἰς τὴν διεύθυνσιν.

ἔχων τὰς χεῖρας ἀνοικτάς και συγκεκολλημένους τοὺς δακτύλους, εὐρίσκει ὑποστήριγμα ἀνυψῶν ἢ μεταστρέφον τὸ σῶμα. Ὅλω, παραδείγματός χάριν, νὰ στραφῶ ἀριστερόθεν μετὰ τὴν δεξιάν, μὲν παλαιὴν μου σπρώγων πλαγίως τὸ ὕδωρ, τὴν δὲ ἀριστεράν ἀφίνω ὀριζόντιον και διασχίζω τὴν ροήν, διὰ τὴν μὴ προξενῶ παραμικρὰν ἀντίστασιν.

Οἱ βραχίονες κινουῦνται ἀπαράλλαια ὡς κώπαι, και φέρουν τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα δυνάμει τοῦτον ἢ κεφαλῇ ἴσταται ὑπερῶν τοῦ ὕδατος, και τὸ σῶμα διατρεῖ τὴν ἰσοσταθμίαν.

Πράξεις τῶν ποδῶν.— Ἀναλόγως τοῦ σώματος, οἱ πόδες τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἀρκετὰ πλατεῖς διὰ τὸ κολύμβημα. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἀποτελοῦν οἱ μῆροὶ και αἱ κνήμαι, ὅτε ἀνοίγουν και συστέλλονται. Ἡ γενικὴ αὕτη πρᾶξις τῶν βραχιόνων και κνημῶν, ὅταν ἀμφότερα συντρέχωσιν εἰς ἓνα και τὸν αὐτὸν σκοπὸν, καθιπτὰ τὰς διαφορὰς μεθόδους τοῦ κολυμβήματος. Ἀλλὰ ταύτας μὲν παραλείπομεν ὡς ἀποκτωμένας ἐνόχως διὰ τῆς μιμῆσεως και πράξεως, μεταβαίνομεν δὲ εἰς παραγγελίας τινὰς, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κινδύνων.

Ὁ ἀρχαῖος ἄς μὴ προσδεῖ εἰς τὴν ἔκτασιν τοῦ πελάγους· ἀλλ' ἀφοῦ ἐκλέξῃ πρόσλιον βαθμηδὸν κατηφορικόν, ἄς προχωρήσῃ εἰς τὸ ὕδωρ ἕως εἰς τὸ στήθος, και στραφείς πρὸς τὴν ἔκτασιν ἄς ἐξασκήται.

Οὔτε τὸ ἄμυρόν νερόν προξενεῖ τι κακὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· καλὸν εἶναι νὰ κρατοῦνται ἀνοικτοὶ μέσα εἰς τὸ ὕδωρ.

Πολλάκις εισέρχεται ὕδωρ ἀπὸ τ' αὐτῆς ἐν πρᾶγμα εἶναι ἀβλαβές, μολονότι δυσάρεστον. Συνειθίζου νὰ βάλλουν σιέλον.

Συμβουλεύομεν τοὺς λουομένους νὰ μὴν ἐμβαίνωσι παρὲ ἰδρωμένοι εἰς τὸ νερόν· νὰ περιμένουν δὲ νὰ περῶσι τρεῖς ἢ τέσσαρες ὥραι μετὰ τὸ φαγητόν.

Διὰ τὴν φύγην τὴν δυσάρεστον ψυχρότητα, βυθίζου ταχέως.

Ὅταν δὲν γνωρίζῃς τὴν βαθύτητα τοῦ ὕδατος καὶ τὴν θέσιν, μὴ βυθίζεσαι ἂν ἔχῃς ἀμφιβολίαν, πρόσεξε νὰ πέσης κατὰ κάθετον μὲ χεῖρας ἐκτεταμένας, καὶ μὲ τὰς παλάμας ἀνοικτάς, διότι τοῦτο δὲν ἀφίνει τὸ σῶμα νὰ βυθισθῇ πολὺ.

Μὴ κολυμβᾶς παρὰ τὸ στόμιον ποταμοῦ, ἢ εἰς τὴν ἀκμὴν ἀκρωτηρίου, διότι ταχέως παρασύρεσαι ἀπὸ τὸ ρεῦμα, καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν σπανίως λυτρώνεται ὁ ἀριστος κολυμβητής.

Πρόσεχε μὴ ἐκλέγῃς τόπον ὅπου εὐρίσκονται ὑποθαλάσσιοι σκόπελοι, διότι πολλάκις πληγόνεται τις ἐπικινδύνως· οὔτε θέσιν, ὅπου ὑπάρχουν φύκη μεγάλα, κλόνοι θαλασσίων φυτῶν ἢ σχοινία.

Τρόπος τοῦ σώζειν πριγόμενοι.

Ὅσον καὶ ἂν ἐπιθυμῇς νὰ λυτρώσῃς τινὰ ἀπὸ τὸν σκληρόν τοῦτον θάνατον, φυλάξου μὴ τὸν πλησιάζῃς εἰς τρόπον ὅστε νὰ δυνηθῇ νὰ σὲ ἀρπάσῃ ἀπὸ τὸν πόδα, τὸν βραχίονα ἢ τὸ σῶμα, διότι δὲν θέλει πλέον σὲ ἀφήσει, καὶ τότε ὁ θάνατός σου εἶναι ἀσθενικός, ἄς ἦσαι καὶ ἐπιδέξιος καὶ παλαιὸς εἰς τὴν τέχνην. Πρὸ πάντων κρύψου ὅσον δύνασαι ἀπὸ τὰ θλέμματά του. Πρὶν τὸν ἀρπάσῃ, ἐξέτασον τὰ κινήματά του, πέρασον ὀπισθέν του, δράξῃ τὴν στιγμαὴν καθ' ἣν δύνασαι νὰ τὸν συλλάβῃς μετὰς χεῖράς σου ἀπὸ τὰς μασχάλας, καὶ θαρραλέως κολυμβῶν μὲ τοὺς πόδας, ἀναβίβασέ τον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ σπρώξε τον εἰς τὴν πλησιεστέραν ὄχθην. Ἄν ἦσαι βέβαιος ὅτι ἔχασε πλέον τὰς αἰσθήσεις του, δύνασαι ἀκινδύνως νὰ τὸν ἀρπάσῃς, ἀπὸ τὰ μαλλία, καὶ νὰ τὸν σύρῃς εἰς τὸ παράλιον.

Ἡ Ἀσπασία καὶ ἡ Γυνὴ τοῦ Ξενοφῶντος.

ἈΣΠΑΣΙΑ. Ἄν ἡ πλησίόν σου εἶχε λίθους πολυτιμοτέρους ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σου, σὺ δὲν ἠθέλεις τοὺς προτιμῆσαι;

Ἡ ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΞΕΝΟΦ. Βέβαια.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἄν τὰ φορέματα καὶ λοιπὰ στολιδιά τῆς ἤϊζαν πλειότερον ἀπὸ τὰ ἰδικάσου, ποῖα ἠθέλεις ἀγαπᾶν καλῆτερον;

Ἡ ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΞΕΝΟΦ. Τὰ ἰδικά της.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἀλλ' ἂν ὁ σύζυγός της ἦτο καλῆτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου;

[Ἐδῶ βιωπῆσεν ἐρυθρίασατα ἡ γυνὴ τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ ὁ ἴδιος Ξενοφῶν ἐφάνη τεταραγμένος.]

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἄς ἀποκριθῶ λοιπὸν ὡς ἐκ μέρους σου. Σὺ, Ξενοφῶν, ἐπαθύμεις βέβαια νὰ εἶχῃς τὴν ἐντελεστεράν γυναῖκα, καὶ σὺ τὸν καλῆτερον τῶν ἀνδρῶν. Διὰ τὴν νὰ μὴ κατασταθῆτε ἐντελεῖς ἀμφοτέροι, καὶ νὰ ἐκπληρώσῃτε ἡ εἰς τοῦ ἄλλου τὸν πόθον;]

ΟΙ ΣΙΝΑΙ ΚΟΥΡΕΙΣ.

Εἰς τὰς πόλεις τῆς Κίνας οἱ ξηρεῖς περιέρχονται εἰς τὰς ἀγυῖας, κρατῶντες κωδωνίσκιν διὰ νὰ κραζῶσι τοὺς ἴσοι ἔχουν χρεῖαν ἀπ' αὐτοὺς. Φέρουν πάντοτε μαζὴ των ἐν καθίσμα, μίαν λεκάνην, ἐν χειρὸμακτρον καὶ μίαν πυρρυστίαν. Ἄμα ἀκούσῃσι φωνὴν τινὰ ἀποτεινομένην πρὸς αὐτοὺς, τρέχουν ταχέως, θέτουν τὸ καθίσμα εἰς τὸ ἀρμοδιώτερον μέρος τῆς ὁδοῦ, σαπονίζου τὴν κεφαλὴν, καθαρίζου τὰ αὐτία, χρωματίζου τοὺς ὄφρεις, φνοκαλοῦν τοὺς ὤμους... καὶ ὅλα ταῦτα διὰ τὴν μετριωτάτην ποσότητα πέντε σχεδὸν λίάρδων 2]. Ἀφῶ δ' ἐκπληρώσῃσι τὸ χρέος διπλῶνουν πάλιν τὰ σκευῆ των, καὶ ἐξ κολουθοῦν νὰ περιπατῶσι, πλήττοντες ὕλονεν τὸν κωδωνίσκιν των.

ΑΙ ΜΥΡΑΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

Εἰς τὸ διάστημα δύο ἢ καὶ περισσοτέρων αἰώνων, τίσιν ὑπόληψιν εἶχον παρὰ τοῖς Ρωμαίοις οἱ ἰχθεῖς καλούμενοι μύ-

1) Τὸν διαλεχθὸν τοῦτον ἀναφέρει ἡ κικέρων καὶ Κιντιλιανὸς, κατὰ τὴν Ἀπρίνην, μαθητὴν τοῦ Σουκράτους. Ἰδοὺ ἐν καλὸν παράδειγμα τοῦ ἠθικῶ μακαρίτητος, καὶ τοῦ μεγάλου πνεύματος τῆς ἀπαρραδευματιστοῦ ταύτης τῶνακίς.

2) Μία λίάρδα ἰσχυμᾶται μὲ 2 παράδες.

ραναί [μυγέρες], ὥστε ὁ Κράσσοις πλείστορον ἐνοπήθη ὅταν ἔχσεν ἓνα τῶν ἰχθύων τούτων πρὸ ὅταν ἀπέθανον τὰ τέκνα του. Τούτῳ ἐσυλλάμβανε δὲ, καὶ ἐπέργα εἰς τὰ θραγγία τῶν χρυσῶ δακτυλίδιαι ὁμοιάζοντα τὰ ἐνώτια τῶν γυναικῶν.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ.

Οἱ Ἐροαμίται, διαβαίνοντες τὸν Ἰουδάνην, ἐσο- νεύθησαν ἀπὸ τοῦ Γαλααδίτου, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ προ- φέρωσι τὴν λέξιν σφβολέκ. Το 1831, ἔχοντες πόλεμον οἱ Βενετοὶ με τοῦ Γενεβίου, ἠνάγκασαν τὴν Ἑλίσσιν νὰ πα- ραδοῖη, καὶ συνέλαβον 4000 αἰγμακώτους διαφόρων ἐθνῶν. Διὰ νὰ διακρίνωσι δὲ τοῦ Γενεβίου ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀρού τοῦ; συνήθρισαν ὄλους, ἐπρότεινον νὰ προφέρωσι τὴν λέξιν κάβρα [αἶγα], τὴν ὁποίαν οἱ Γενεβιοὶ ἐπρόφερον κρέβι.

ΟΠΩΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΩΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ.

Τὰ κερσικα εἶναι γέννημα τοῦ Πόντου [Ponti]. τὰ κίτρα, τῆς Μηδίας [Médie]. τὰ κίττανα, τῆς Καστανίας, [εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν] αἱ μυρίαι (ἀμπουρνέλαι), τῆς Συρίας· τὰ βο- δάκινα, τῆς Περσίας· τὰ νεράντζια, τῆς Τύρου αἱ ἐλαίαι, τῆς Ἑλλάδος· αἱ ἀγκινάραι, τῆς Σικελίας· τὰ κουνουπίδια, τῆς Κύ- πρου· τὰ μαρούλια, τῆς Κῶ· τὰ σῦκα, τῆς Μεσοποταμίας· τὰ Σερούκκοκα [κασίσι] τῆ, Ἀρμενίας· τὰ πορτογάλλια τῆς Ἰταλίας.

Υψος τῶν ἐπισημοτέρων κτηρίων.

	Μῆτρα.	Πεδεῖ.
Ἡ ὑψηλότερα τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου	146	449
Τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Στρασβούργου (Minster).	142	437
Ἐ πύργος τοῦ Ἀγ. Στεφάνου τῆς Βιέννης, ὡς ἄδοταιν.	138	424
Ἡ ἐκκλ. τῆς Θεοτόκου τῆς Ἀμβέρσης (Notre-Dame d'Anvers)	136	420
Ἐ θέλος τοῦ Ἀγ. Πέτρου, τῆς Ρώμης	132	416
Ἐ πύργος τοῦ Ἀγ. Μιχαήλ, εἰς Ἀμβέρσην	130	400
Τὸ νέον κωδωνοστάσιον τῆς Μητροπόλεως τοῦ Chartres.	123	378
Ἐ πύργος τοῦ Ἀγ. Πέτρου, εἰς Ἀμβέρσην	119	366
Ἐ πύργος τῆς Μητροπόλεως τοῦ Malines	113	348
Τὸ παλαιὸν κωδωνοστάσιον τῆς Μητροπόλεως τοῦ Chartres.	111	342
Ἐ ἄγιος Παῦλος, τοῦ Λονδίνου	110	333
Ἐ θέλος τοῦ ἐν Μεδισάνα ναοῦ.	109	335
Ἐ πύργος τῶν Asinelli εἰς Βονωνίαν	107	329
Τὸ τοῦ τῶν Ἀπομάχων, εἰς Παρισίους.	105	323
Οἱ πύργοι τῆς Μητροπόλεως τοῦ Reims	87	263
Ἡ ἐκκλ. τῆ τοῦ Πανθίου εἰς Παρισίους.	79	243
Ἐ πύργος τοῦ Saint-Ouen τοῦ Ρουέν.	78	240
Τὰ κατάρτια ἐνὸς Γαλλικοῦ δικροῦ τοῦ 120 κανονίων.	73	227
Ἡ στήλη τῆς πλατείας Βενδουμης	47	132